

UN PARADOX

Bună dimineața, prieteni. Este un privilegiu să fiu din nou aici în dimineața aceasta. Mi s-a spus că a avut loc o întâlnire specială și că s-a făcut un rezumat al ei, iar frații de aici au dorit să vin să-l ascult și să văd dacă am ceva de spus în legătură cu aceasta; au spus că este ceva în legătură cu interviurile și că au avut ceva probleme. Cred că este ceva important, de aceea sunt de acord să fac aceasta. Sunt atât de multe! Cred că sunt în jur de șase sute pe listele de așteptare, oameni care așteaptă chiar acum pentru un interviu, iar eu sunt obligat moral față de cuvântul meu, să stau cu fiecare dintre ei până când Domnul vorbește pentru persoana respectivă. Înțelegeți? Dacă facem aceasta, s-ar putea să mai avem pe cineva pe lista de așteptare, pe cineva care este cu persoana respectivă și trebuie să așteptăm două sau trei săptămâni pentru acea singură persoană, până când avem un Cuvânt din partea Domnului: ne adunăm împreună, ne rugăm împreună, plecăm acasă și ne întoarcem pentru a fi din nou împreună, și ne tot rugăm până când Îl avem pe „Așa vorbește Domnul” pentru acea persoană. Și mai sunt și alte lucruri, de aceea cred că ar fi bine ca fiecare să-și scrie cererea, oricare ar fi ea și să mi-o dea mie. Dacă o am, mă voi putea ruga pentru ea, și atunci îi voi putea chema pe acești oameni. Așa s-a întâmplat? (Fratele Neville spune: „Amin!”). Atunci este bine. Apoi, poate în timp ce aștept cu persoana aceea, aș mai putea avea o sută sau două sute de oameni chiar în grupul de aici, în care aștept pentru cineva, fiindcă în felul acesta, voi avea ocazia să văd cât mai mulți oameni. Îmi place aceasta. Cred că este o idee bună.

Aceste ultime săptămâni au fost minunate pentru mine.

Înainte de a începe serviciul, am un nepot pe aici pe undeva prin clădire și poate... Dacă este un Branham neastâmpărat care fuge pe aici pe undeva, trebuie să ia aceste rânduieli.

Cred că avem și un serviciu dedicat mamelor care au venit cu micuții lor. Dacă fratele Teddy ar vrea să vină la pian, putem cânta vechiul nostru cântec dedicat bebelușilor: „Aduceți-i înăuntru.” În multe biserici, oamenii îi stropesc pe copii, dar noi încercăm să urmăm cât mai îndeaproape învățăturile Bibliei, pentru că nu există nici un loc în Biblie în care un adult să fie stropit, și cu atât mai puțin un copil. Dumnezeu nu a rânduit niciodată și nicăieri stropirea pentru un copil sau pentru un adult. Dar există un loc în Biblie, în care copilașii au fost aduși la Isus, iar

El Și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat, spunând: „*Lăsați copilașii să vină la Mine.*” Acesta este felul în care procedăm și noi aici. Astfel, în calitate de slujitori ai Săi, noi îi aducem pe acești copilași înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune, iar dacă există printre noi cineva care are un copilaș care n-a fost închinat...

Noi nu credem în nici o formă de botez pentru copilași, pentru că ei nu au păcat. Ei sunt născuți în păcat, zămisliți în fărădelege și au venit în lume prin minciună, dar nu au nimic de care să se pocăiască, iar botezul se face pentru pocăință și iertarea păcatelor. Așadar, un bebeluș nu are pentru ce să se căiască, iar când a murit Isus pe cruce, El a șters tot păcatul. Dar când suntem îndeajuns de maturi pentru a ști că trebuie să ne căim pentru ceea ce am făcut și să recunoaștem că Hristos a murit pentru noi, nu mai avem scuză. Bebelușul nu poate recunoaște faptul că Hristos a murit pentru el, dar când suntem îndeajuns de maturi pentru a recunoaște aceasta, suntem botezați în moartea Sa și înviați în învierea Sa. Dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare voi vorbi despre aceasta.

Așadar, noi îi aducem aici și îi încredințăm Domnului. Orice mamă, orice biserică, orice crez, orice culoare, orice altceva, trebuie să-și încredințeze copilașii Domnului Isus Hristos. Frate Teddy, dacă vrei, putem să cântăm: „Aduceți-i înăuntru.” În ordine. Să cântăm împreună:

Aduceți-i înăuntru, aduceți-i înăuntru,

Aduceți-i înăuntru de pe tărâmurile păcatului.

Aduceți-i înăuntru, aduceți-i înăuntru,

Aduceți-i pe cei ce pribegesc la Isus.

În timpul care a trecut de la plecarea mamei mele, eu am cântat cântecul acesta: „Aduceți-i înăuntru,” când veneau copilașii. Dorești să vii, frate Neville?

Îl cunosc pe băiețelul acesta. Billy spune: „Să nu-l scapi! Să nu-l scapi!” Da. Acesta este William Branham: suntem trei generații care stăm aici împreună; trei generații de Branham și trei nume. Este ceva în legătură cu micuții aceștia, au o privire atât de inocentă! Aici este William Paul Junior. Noi suntem recunoscători; eu sunt recunoscător în dimineața aceasta pentru că-l predau Domnului Isus, din brațele tatălui său, fiul meu, pe nepotul meu, pentru o viață în care să-L slujească pe Domnul; binecuvântați să fie și tatăl și mama sa. Să ne plecăm capetele.

Minunatul nostru Tată ceresc, sunt foarte fericit pentru că-l țin în brațe pe nepotul meu. Mă gândesc la Iacov, când i-a pus pe genunchi pe nepoții săi, pe Efraim și pe Manase, i-a binecuvântat și le-a împărțit binecuvântările duhovnicești care sunt încă valabile și astăzi. El și-a încrucișat mâinile arătând că, prin cruce, binecuvântarea va trece de la evrei la neamuri. Fie ca Dumnezeu cerurilor să vină acum aici, și să-Și reverse binecuvântarea peste nepotul pe care mi l-a dat prin fiul și prin nora mea. Mă gândesc că ea a fost neroditoare, nu putea concepe copii, dar în timp ce veneam aici, din Yakima, Washington, ea a plâns spunând: „Îmi doresc să pot avea un copil.” Și Duhul Tău a venit chiar acolo în mașină, iar eu i-am spus: „Îl vei avea!” Și astăzi îl țin în brațele mele pe băiețelul acesta frumos, care este Cuvântul Tău vorbit, făgăduința Ta.

Doamne, noi îl predăm pe acest copilaș, prin credință, în mâinile Domnului Isus Hristos, pentru ca El, care este aici sub forma Duhului Sfânt, să-l ia pe brațele și în grija Sa și să-l călăuzească în toate zilele vieții lui. Te rog să-i dai sănătate și putere, și o viață lungă pe care s-o trăiască pentru Tine. Fie ca acest băiat să fie folosit pentru slava Ta, și puterea Dumnezeului celui viu să se odihnească peste el. Dacă va trăi să ajungă un bărbat și Isus îl va întări, îngăduie să predice Evanghelia. Fie ca puterea lui Dumnezeu care l-a dat mamei și tatălui său, să nu se îndepărteze niciodată de el. Binecuvântează-i și pe părinții lui și ajută-i să-l crească într-o atmosferă creștină, ca să poată primi toată învățătura care-i va fi dată. Micuțule Billy Paul Branham Junior, te încredințez Dumnezeului celui Atotputernic în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Există ceva în legătură cu bebelușii, ceva care este atât de dulce! Îmi amintesc că Loyce a plâns, și-a împreunat mâinile și era foarte agitată. Ea a venit dintr-o familie din Kentucky și a avut neazuri mari și o viață grea. Într-o noapte, i s-a arătat Domnul Isus în timp ce stătea afară în frig. Atunci a alergat în casă plângând, iar eu mi-am pus mâinile în jurul ei și am condus-o la Domnul Isus. Ei erau deja căsătoriți de mai mulți ani, iar ea își dorea atât de mult un copilaș! Într-o zi când ne întorceam din Yakima, ea plângea, iar Duhul Sfânt a venit și i-a spus că avea o problemă femeiască și de aceea nu putea să aibă copii. Apoi, Duhul Sfânt a venit din nou și a muștrățat acea problemă femeiască și i-a dat binecuvântarea, iar acum l-am închinat pe copilașul primit, Domnului.

Înainte ca să citesc textul predicii, am notat câteva lucruri pe care aș dori să vi le spun. În primul rând mi-am notat întâlnirile viitoare. Dacă va fi cu voia Domnului, prima va fi duminica viitoare. Știu că drumurile sunt pline de polei și se conduce

greu, și avem oameni care vin din Georgia, Alabama, Florida, Ohio și Illinois, pentru că grupul acesta micuț este format din suflete care vin de pretutindeni. Unii oameni îmi spun: „Billy, în mai multe dimineți am trecut pe lângă biserica ta, și am văzut mașini cu numere de înmatriculare din toată țara.” „Da, așa este,” am răspuns eu. Eu cred că așa va fi Mireasa: unul de aici și altul de dincolo. *„Doi vor fi la câmp; unul va fi luat, iar altul va fi lăsat.”*

Eu nu vreau ca oamenii să conducă pe drumuri cu polei. Știu că dacă va fi cu voia Domnului, imediat după Crăciun voi pleca în alte locuri. Până acum am deja aproape cincisprezece servicii stabilite. Vreau să vă anunț că dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare doresc să vorbesc despre un mesaj care mi se pare foarte important. Săptămâna aceasta și săptămâna trecută am studiat istoria Bisericii și aș vrea să vorbesc despre „Creștinism contra păgânism, sau contra idolatrie”. Aceasta va fi duminica viitoare. Duminica cealaltă, va fi ajunul Crăciunului. Eu voi aduce un mesaj, iar dacă vor veni și unii dintre prietenii mei dragi din Alabama, Mississippi, Georgia și din alte locuri, cred că vor fi dezamăgiți în seara Crăciunului.

Dacă Domnul îmi va pune pe inimă să-i aduc bisericii un mesaj de Crăciun, o voi face, și le promit celor care nu sunt în oraș că le voi trimite personal caseta. Astfel, nu veți mai fi nevoiți să vă lăsați copiii singuri în seara de Crăciun, în ajunul Crăciunului, fiindcă vă voi trimite înregistrarea cu ceea ce voi vorbi în timpul întâlnirii. Țineți minte aceasta.

Să nu credeți că toți vor crede ceea ce spuneți, fiindcă nu este așa. Billy m-a sunat aseară și mi-a spus că frații doresc să fiu în dimineața aceasta aici ca să ascult rezumatul ultimei întâlniri. Eu am vrut să aduc ceva din istorie, ca să întăresc ceea ce am spus, fiindcă oricât de clar încerci să explic ceva, întotdeauna este cineva care nu înțelege. Este în legătură cu altarele din biserică.

Cineva a spus: „Fratele Branham nu crede în existența altarului din biserică.” Eu cred în existența altarului în biserică, dar în nici un timp al Bibliei, oamenii nu au venit să se roage la altar. Nu a existat niciodată o chemare la altar, iar duminica viitoare vreau să vă aduc istoria bisericii primare și să vă arăt motivul pentru care atunci nu existau altare în biserică. Închinarea în fața unui altar este o formă de închinare păgână, nicidecum o practică creștină. Voi vorbi despre aceasta duminica viitoare. Dar în biserica primară nu au existat altare pentru a fi făcute chemări la altar, nu exista nimic altceva decât o cameră goală. Aceasta este tot.

Nu exista o cruce sau altceva, doar o podea întinsă și pereți goi. Dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare voi lua scrierile mai multor istorici și vă voi arăta cum a fost biserica rusalistică de la început. Vă voi aduce aceste lucruri din „Călătoria Bisericii de la început,” a lui Ironside, din „Cele două Babiloane” a lui Hislop, „Părinții pre-nicenei”, „Conciliul de la Niceea,” și din multe alte scrieri, scrierile lui Hazeltine despre biserica de la început și multe altele. Înțelegeți?

Eu am fost în Irlanda și am vizitat biserica în care a slujit sfântul Patric, despre care catolicii spun că este un sfânt catolic, deși nu există nici măcar o mărturie istorică despre așa ceva. Nimeni nu poate arăta nici măcar o mărturie care să susțină că el a fost catolic. Toate școlile lui au fost în Irlanda de Nord. Mai mult, când acel împărat catolic a mers în Anglia, a ucis zeci de mii de credincioși, urmași ai lui Patric. Se spune că sfântul Patric a izgonit toți șerpii din Irlanda, dar știți ce spune istoria despre aceasta? El a avut credința de la Rusalii și credea ce spunea Biblia: că avea puterea să ia în mână șerpi. De aici a plecat totul, așa s-a răspândit povestea aceasta.

Nici învățătura că Petru a fost crucificat cu capul în jos la Roma, nu se regăsește nicăieri în istoria martirilor. Am cercetat totul, tot ce au scris istoricii, dar nu există nici măcar o dovadă istorică sau o Scriptură care să spună că Petru sau Pavel au fost omorâți la Roma. Acestea sunt dogme catolice. Au început odată cu prima biserică romană, dar nu sunt adevărate. Și nu sunt doar acestea, ci sunt multe altele, dar voi intra în ele duminica viitoare.

Mai există ceva despre care aud foarte multe comentarii. Astfel, cineva mi-a zis: „Frate Branham, de ce nu le lași în pace pe femei? Știi că oamenii cred că ești un profet? De ce nu-i înveți lucruri spirituale înalte?” Poate bărbatul acela este aici. Dacă ești aici, vreau să înțelegi câteva lucruri, frate. Ai spus: „De ce nu le înveți lucruri spirituale înalte, și nu le lași și pe ele să pășească pe unde pășești tu, în loc să le tot spui să nu-și taie părul și ce haine să poarte?” Dacă ești aici sau dacă asculți caseta, vreau să-ți spun ceva, frate. Cum pot să-i învăț Algebra câtă vreme ele sunt tot la grădiniță? Nu au nici măcar decența sau bunul simț să-și lase părul să crească și să poarte rochii ca și doamnele. Atunci cum să le învăț lucruri spirituale? Înțelegeți? Ele nu știu nici măcar Abecedarul. Atunci cum poți să le înveți ceva înalt? Cum să le dai educație de facultate, când ele nu cunosc nici Abecedarul? Să învețe mai întâi Abecedarul și apoi vom merge și la lucruri mai înalte.

Săptămâna trecută ați avut la amvonul de aici un om mare, pe fratele William Booth-Clibborn, care este cunoscut printre predicatori, ca prințul predicator, un om mare și un predicator mare. Sincer, el este unul dintre cei mai mari predicatori din lume. Acest bărbat poate predica Evanghelia în șapte limbi diferite, așa că vă puteți imagina ce este el. Fratele este un predicator al Evangheliei depline și a stat lângă mine la dezbateră pe care am avut-o cu cei șapte predicatori de la Biserica lui Hristos. Dacă au existat vreodată oameni pentru care mi-a părut rău, aceștia au fost cu siguranță după ce a terminat el cu ei. N-am auzit în viața mea așa ceva. Ei s-au ridicat în picioare și au început să plece, dar el i-a ajuns din urmă la ușă, și le-a spus: „Credeam că vreți să vorbim despre vindecarea divină.” El este foarte direct, îngrozitor de direct, așa că i-a numit în tot felul, începând de la ignoranți la tot ceea ce v-ați putea gândi vreodată. Așadar, el este foarte direct, dar dacă ar asocia cunoștința pe care o are cu dragostea, ar fi cu totul altceva. Înțelegeți? Poate este aici și el, dar vreau să spun că totul ar fi altfel dacă ar fi puțin mai blând. Dar el este englez și se agită foarte tare. Astfel, le-a tăiat calea la ușă și și-a îndreptat degetul spre ei spunând: „Dacă mai aveți de-a face cu fratele Branham vreodată, am să vă atac public și am să fac din voi un grup de măgari.” De atunci, nu am mai auzit niciodată de ei. Vedeți? Nu, eu nu-i condamn. Și eu aș sta departe, pentru că nu poți spune nici un cuvânt în preajma fratelui Booth. Din câte știu eu despre el, este un predicator minunat, un om cumsecade, un creștin bun, curat, un om moral, și îl cunosc de mulți ani. Am ascultat caseta lui, ceea ce v-a predicat, despre cât de sfânt și de preainalt este Dumnezeu; cum noi am fost născuți în păcat, despre cum ar putea un om să facă ceva, cum ar putea să-l spună lui Dumnezeu ce să facă. Înțelegeți? A fost cu adevărat minunat. Motivul pentru care am fost plecat în acest timp este pentru că am avut o săptămână de post și rugăciune, care m-a condus la luarea unei decizii.

Am făcut o mică schimbare. Ar fi trebuit să fiu în altă parte, dar nu am vrut să fiu nevoit să vorbesc cenzurat, și iată-ne aici. Aceasta este. Nu este ceea ce vreau eu să fie pe casetă și nici ceea ce vreți voi. Când casetele erau înregistrate doar de fratele Mercier și de ceilalți, eu i-am rugat să scoată unele părți din ele înainte de a le împărți la oameni, dar acum poate înregistra oricine. Acesta este motivul pentru care trebuie să cenzurez eu, adică să spun doar ceea ce vreau să fie înregistrat pe casete, pentru că sunt lucruri pe care pot să le spun aici, dar nu vreau să ajungă afară. Este mai bine să-i lăsăm în pace.

Dacă un orb îl conduce pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă. Înțelegeți?

Așadar, nu-i jigniți. Faceți așa cum a spus Isus: „Lăsați-i în pace pe farisei.” El i-a spus lui Petru: „Dacă vor bani ca dare, „...ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undița și trage afară peștele care va veni întâi. Deschide-i gura și vei găsi în ea un ban pe care ia-l și dă-li-l lor.” (Matei 12.27).

Vedeți? „Nu-i jigniți, lăsați-i în pace!”

Domnul mi-a dat întotdeauna vedenii cu care noi suntem familiarizați aici în biserică, și sunt sigur că acolo unde vor merge aceste casete, vor fi și vedenii. Cu Biblia în fața mea și înaintea lui Dumnezeu, mărturisesc că nu știu nici măcar una care să nu se fi împlinit. Ele au fost întotdeauna desăvârșite.

În urmă cu trei săptămâni am avut o vedenie care m-a condus pe genunchi și în sălbăticie pentru a sta în post și rugăciune. Mi-am luat haine groase, pe cele pe care le folosesc în călătoriile de vânatoare, ca să nu îngheț de frig în peștera mea și în pădure.

Cineva mi-a zis: „Frate Branham te-ai dus acolo sus ca să primești o vedenie de la Domnul?” Dar eu i-am răspuns: „Nu se procedează așa. Tu nu poți lua nimic de la Dumnezeu.” Vedeți, din cauza aceasta oamenii vin și spun în timpul interviurilor pe care le avem: „Întreabă-L pe Domnul. Continuă să faci aceasta. Continuă să-L întrebi.”

Eu am avut un Cuvânt din partea Domnului referitor la prorociile aduse pentru fiecare om care vine la altarul de aici. Domnul i-a vorbit fratelui și l-a mustrat în legătură cu aceasta. Nu faceți aceasta, pentru că veți provoca un dezechilibru, iar atunci veți avea un proroc fals. Înțelegeți? Nu îl presăți, ci lăsați-l să procedeze așa cum îl călăuzește Duhul Sfânt. Înțelegeți? Nu încercați să trageți voi ceva de la Dumnezeu, pentru că nu o puteți face. Este ca în cazul lui Balaam, profetul angajat care a spus: „Eu pot spune numai ceea ce-mi pune Domnul pe buze. Altfel, nu pot spune nimic.” Este același lucru, iar mie îmi place felul cum procedează acum, pentru ca eu să pot afla ceea ce dorește Domnul să facă. Este foarte bine.

După ce a venit Duhul Sfânt peste El, Isus a mers în pustie ca să postească. Ioan a văzut că Duhul lui Dumnezeu a venit peste El și astfel a fost umplut cu puterea lui Dumnezeu, Dumnezeu în El. Dar vedeți, El a mers în pustie, ca să postească, numai după ce a venit Duhul Sfânt peste El, nu înainte de aceasta. Înțelegeți?

În ce privește vedeniile, pot spune aceasta, fiindcă am mai spus-o și înainte. Voiam

s-o tai de pe casetă, dar cred că nu o voi face.

Cred că era în jurul orei trei dimineața. M-am ridicat și am privit în față, și am văzut că veneam în jos, la Iordan: se părea că stăteam pe harta Palestinei și veneam jos la Iordan. Puteam auzi cântarea „Merg jos la Iordan”, pe care o cânta cineva. În timp ce mă apropiam de râu, am privit înapoi să văd pe unde am venit și cât am venit, și se părea că parcursesem două treimi din calea spre Iordan. Apoi, am privit peste Iordan și am zis: „Lăudat să fie Domnul! În partea cealaltă este locul în care se află toate făgăduințele, pentru că fiecare făgăduință dată este în Țara făgăduită.” După aceea mi-am revenit și am zis: „Oare am visat pentru că este noapte?”

Vedeți, o vedeam, pentru că este ceva ce vezi cu ochii deschiși deși este ca un vis. Te uiți la ea și ești la fel de conștient ca atunci când stai pe platformă. Tu ești aici, dar cu toate acestea totul arată ca și cum ai fi într-un vis. Nu poate fi explicat, nu există nici o cale prin care s-o poți face. Înțelegeți? Sunt lucrările lui Dumnezeu, iar căile Lui sunt inexplicabile; ele trebuie să fie acceptate prin credință.

Am stat puțin lângă scaun, și deodată am venit înapoi, iar atunci am știut că fusese o vedenie. Când vedenia a venit din nou, se părea că am fost ridicat în sus și stăteam pe o stradă îngustă cu un frate. Nu am știut niciodată cine era fratele acela. Eu am privit în jur și am spus: „Acum sunt sigur, știu că aceasta este o vedenie, și Domnul Dumnezeu este aici.” Se părea că tuturor le era teamă, așa că am zis: „De ce se tem ceilalți?” Atunci un glas mi-a spus: „În aceste zile există un pericol foarte mare. Este un lucru hidos și mare, este moartea care te lovește.” Atunci am auzit că buruienile erau zdrobite de ceva, iar când m-am uitat, am văzut că printre buruieni se târa un șarpe uriaș care venea spre mine. „Fiindcă știu că este o vedenie, voi vedea ce este cu acest șarpe înfricoșător.” El s-a târât până la drum, iar când l-am putut vedea bine, am știut că era un mamba. Mamba este un șarpe african a cărui mușcătură este mai periculoasă decât orice altă mușcătură. Nu există nimic mai otrăvitor decât mamba. Și bineînțeles, șarpele reprezintă păcatul, moartea. Înțelegeți? Noi avem aici crotalul, mocasul, mocasul de apă și mulți alți șerpi veninoși, a căror mușcătură te poate omorî dacă nu obții ajutor chiar acolo pe loc. Apoi mergem în Africa și în India unde găsim cobra. Există și o cobra neagră, care este un șarpe rău a cărui mușcătură este tot mortală. Există și cobra galbenă care este și mai periculoasă. Dacă cineva este mușcat de cobra galbenă, moare sufocat și în dureri îngrozitoare. Mușcătura ei paralizează aparatul respirator. Astfel, victima nu poate respira; doar deschide gura și încearcă să tragă

aer, dar nu poate, și moare așa. Acesta este șarpele care era să-l muște pe Billy Paul când am fost în Africa. Apoi, urmează mamba care este moartea întruchipată. Este atât de rapidă încât nici nu o poți vedea. Merge pe deasupra buruienilor, pe coadă. De obicei mușcă de față. Se ridică pe coadă și lovește tare, iar când te mușcă, mai respiri de câteva ori și ești terminat. Nu numai că paralizezi, dar veninul care ajunge în sânge, afectează nervii, totul, așa că moartea survine în câteva secunde. Când băștinașii și băieții de la hipodrom aud strigându-se „mamba”, își acoperă fața și strigă disperați, pentru că dacă sunt mușcați, mor în câteva secunde.

Și iată că în vedenie era pe stradă. Am privit șarpele acela și m-am gândit: „Aceasta este!” Șarpele s-a uitat furios la mine, apoi a pornit spre mine. La început a fugit repede, dar încet, încet, a început să tremure și s-a oprit, pentru că era ceva care l-a ținut pe loc. Nu putea să mă muște. Atunci s-a întors într-o altă parte și a încercat să se apropie de mine din partea aceea. S-a tras puțin înapoi, după care a început să alerge spre mine, dar a încetinit din nou, apoi s-a oprit, s-a scuturat puțin și s-a dat înapoi. Nu mai putea mișca.

Atunci s-a uitat la prietenul meu și a mers după el. L-am văzut pe prietenul meu sărind în sus, iar șarpele încerca să-l muște. M-am gândit: „Dacă-l mușcă, va muri pe loc. Nu-i de mirare că toată lumea este atât de speriată, pentru că dacă ești mușcat de acest șarpe, vei muri pe loc.” Apoi, mi-am ridicat mâinile în sus și am zis: „Doamne, ai milă de fratele meu, pentru că va muri, dacă este mușcat de șarpele acela.” Când am spus aceste cuvinte, șarpele s-a uitat din nou la mine, dar atunci am auzit deasupra mea un Glas care spunea: „Ți s-a dat putere să-l legi!”

„Ce trebuie să fac, Doamne?” L-am întrebat eu.

„Există un singur lucru pe care trebuie să-l faci: trebuie să fii mai sincer! Trebuie să fii mai sincer!” Înțelegeți?

„Doamne, iartă-mă pentru că nu am fost sincer și ajută-mă să fiu.” Când mi-am ridicat mâinile din nou spre cer, a venit peste mine Ceva foarte puternic și m-a ridicat în sus; se părea că tot trupul meu era încărcat cu acel Ceva.

M-am uitat la șarpe, și atunci a încercat să vină din nou spre mine, dar nu putea. L-am privit și am zis: „Satan, te leg în Numele Domnului Isus Hristos!” Atunci din șarpe a ieșit un fum albastru și s-a ondulat în sus în formă de „S”, un „S” întors care mai degrabă arăta cam așa: „&”. Aceasta înseamnă „leagă-l pe acesta și orice

altceva care este inferior lui!", pentru că el este cel mai rău. Din el a ieșit un fum albastru, iar coada i s-a încolăcit în jurul capului când a făcut acest „S” întors; era un semn care arăta cam așa: „&” și însemna că șarpele era mort, iar fratele era liber.

Eu m-am dus, am călcat pe el și am spus: „Trebuie să aflu mai multe despre aceasta pentru că este o vedenie!” L-am lovit, iar atunci s-a transformat în ceva ce semăna cu mânerul unui urcior de sticlă: s-a făcut ca un cristal solid. Atunci am spus: „Mă gândesc cât de repede s-a făcut așa. Fumul acela albastru era viața care l-a părăsit, și apoi s-a transformat în sticlă.” Atunci Glasul acela a vorbit din nou și a spus: „Îl poți și dezlega.” Atunci am zis: „Satan, te dezleg!” Când am spus aceasta, șarpele a început să revină la viață, împleticindu-se, așa că am zis: „Te leg înapoi În Numele Domnului Isus Hristos!” Atunci, a ieșit din nou din el fumul acela albastru, apoi s-a încolăcit din nou ca prima dată și a format mânerul acela ca și cristalul.

Când șarpele era așa, Glasul acela mi-a spus: „Ca să poți face aceasta, trebuie să fii mai sincer decât ești acum!” Atunci vedenia m-a părăsit, iar eu eram în cameră. După câteva momente am auzit ceasul sunând și soția mea s-a ridicat din pat. Voi știți cum este, copii. Spun aceasta deoarece cred că și în casele voastre este așa. Unul a zis: „Cu ce mă îmbrac astăzi, mamă? Unde sunt cărțile mele? Ce am făcut?” Știți și voi cum este. Cu greu te poți concentra asupra gândurilor tale, pentru că toți încearcă să se pregătească deodată. Astfel, m-am strecurat în camera de studiu și am spus: „Doamne Isuse, eu nu înțeleg aceste lucruri. Ce trebuie să fac? Copiii mă vor chema imediat să-i duc la școală. Ce trebuie să fac?” Am privit în jur și am văzut Biblia, așa că am spus: „Doamne, dacă mă ierți...” Eu nu cred în deschiderea Bibliei pentru a lua ceva de acolo, dar uneori Dumnezeu te poate mângâia și așa. Astfel, am spus: „Doamne, în situația de urgență de acum, înainte ca Duhul Sfânt să plece, îți spun că nu știu ce să fac. Copiii vor pleca într-o oră, vrei să-mi arăți ceva? Tată ceresc, dacă prin această vedenie ai vrut să-mi transmiți ceva, îngăduie-mi să știu ce este.”

Am luat Biblia și am deschis-o la întâmplare, iar degetul meu era la 1Corinteni 5.8. Eu hotărâsem să postesc înaintea Domnului. *„Să prăznuim (Postul în trup este o sărbătoare cu Domnul. Noi știm aceasta) dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului.”* (În limba engleză scrie: *„...cu azimile sincerității și ale adevărului”*). Este exact ceea ce mi-a spus El în vedenie. Dumnezeu este un Judecător drept. *”Veniți cu azimile*

sincerității și ale adevărului, acestea fiind Cuvântul.” Atunci am înțeles ce voia să-mi spună Domnul.

Cu ani în urmă, când am văzut Biblia venind de sus, am văzut o mână care a venit din cer și s-a oprit la Iosua, de unde a subliniat primele nouă versete. Acele versete se refereau la Iosua. Când s-a apropiat de Iordan, Dumnezeu l-a chemat și i-a spus: „Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului popor.” Astfel, Iosua i-a dus pe copiii lui Israel, dincolo de Iordan, în țara pe care le-a împărțit-o după porunca Domnului.

Eu m-am dus în pădure, unde am postit și m-am rugat. M-am dus la copacul unde am văzut veverițele despre care v-am spus în alte întâlniri, și acolo L-am întâlnit. Dumnezeu să mă ajute să trăiesc întotdeauna drept.

Acum voi citi textul meu. Pentru dimineața aceasta, am luat ca text, din cartea lui **Iosua capitolul 10.12-15**. Am doar o oră la dispoziție. Nu sunt sigur, dar cred că Billy a spus că în dimineața aceasta va împărți numere de rugăciune. El a spus: „Nu sunt foarte mulți, dar unii oameni vor să te rogi pentru ei.” Dacă este cineva care are număr de rugăciune, să ridice mâna. Este în ordine, este bine.

Țineți minte că duminica viitoare vreau să vorbesc despre „**Creștinism contra păgânism**.” Tot atunci voi spune dacă Domnul mă va călăuzi sau nu pentru un mesaj de Crăciun. Eu aș avea ceva pe inimă, dar vă voi spune atunci.

Acum să începem să citim din **Iosua 10.12-15**:

„Atunci, Iosua a vorbit Domnului în ziua când a dat Domnul pe amoriți în mâinile copiilor lui Israel și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!”

Și soarele s-a oprit și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă.

N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om, căci Domnul lupta pentru Israel.

Și Iosua și tot Israelul împreună cu el s-au întors în tabără, la Ghilgal.”

Domnul să-Și adauge binecuvântările Sale la Cuvântul Său. Dacă este voia Domnului, aș vrea să stați puțin cu mine, fiindcă vreau să iau un subiect ciudat din citirea acestui text din Scriptură. Aș vrea atenția și rugăciunea voastră în acest timp. Titlul meu va fi format dintr-un singur cuvânt: „**Paradox**.” În primul rând aș vrea să explic ce este un paradox. În dicționarul Webster găsim că „un paradox” înseamnă „ceva ce este inexplicabil, de necrezut, dar adevărat.” Acesta este paradoxul: ceva ce este în afara rațiunii, care nu se poate întâmpla și totuși se întâmplă. Aș vrea să mă opresc câteva minute la acest cuvânt: „Un paradox.” Noi avem multe lucruri despre care putem spune că sunt un paradox. În primul rând vreau să spun că lumea aceasta este un paradox; faptul că încă mai există este un paradox.

Aseară, am vorbit cu fiica mea Rebeca. Ea este la liceu. Eu studiam Scriptura și i-am spus despre versetul acesta de aici, dar ea mi-a răspuns: „Tati, Iosua chiar a oprit lumea, nu-i așa?”

„Nu știu ce a oprit. Biblia spune că a oprit soarele.”

„Nu a putut opri soarele, pentru că soarele nu călătorește.”

„Reflecția lui călătorește de-a lungul pământului, și el aceasta a oprit.”

„Atunci Dumnezeu a oprit lumea,” a repetat ea.

„Atunci ce se întâmplă cu agnosticii, ce se întâmplă dacă lumea se oprește și își pierde gravitația? Ar cădea prin spațiu ca o stea căzătoare, în timp ce bucăți din ea ar cădea timp de sute de miliarde de ani în spațiu.”

Dar Biblia spune că soarele s-a oprit și a stat pe loc aproape o zi, iar eu cred aceasta. Este irațional și incredibil, dar este adevărul.

Vă rog să-mi spuneți care este partea de sus a lumii, Polul Nord sau Polul Sud? Cum știți că sunteți în spațiu? Voi spuneți: „Polul Sud este jos, sub noi.” Unii cred că Polul Nord este jos, sub noi. Înțelegeți? Pământul stă în spațiu, într-un cerc mic de aer și se rotește cu o mie și ceva de mile pe oră. Sunt douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de mile în jurul său și se învârtă în douăzeci și patru de ore, ceea ce înseamnă că face mai mult de o mie de mile pe oră când se învârtă în jur; și nu greșește niciodată, ci întotdeauna face totul cu exactitate. El se rotește la Ecuator, dar nu întârzie nici măcar un minut, ci totul este perfect. Dacă acesta nu este un

Paradox, nu știu care altul poate fi. Cum se face că toți aștrii cerești se sincronizează atât de bine, atât de perfect, încât știința poate spune cu douăzeci sau treizeci de ani înainte când vor avea loc eclipsele de soare sau de lună, momentul când vor începe și când se vor termina?

Indiferent cât sunt de bune ceasurile voastre, cât de precise... Am aici unul pe care l-am primit în dar când am fost în Elveția. Valorează trei sute de dolari americani, dar trebuie reglat în fiecare săptămână. Vedeți? Nici un ceas, nimic din ceea ce face omul nu este perfect, iar în câțiva ani va dispărea, nu va mai exista. Cu cât trece timpul devine tot mai rău; toate vor trece: bijuteriile își pierd valoarea, nu vor mai avea acuratețea lor. Nimic din ceea ce este făcut sau perfecționat de om, nu este desăvârșit și nu va dăinui pentru totdeauna. Dar Cel ce susține această lume este desăvârșit. Cine o controlează? Voi spuneți: „Nu știm cine o controlează și ce o ține la locul ei.” Este cu adevărat un Paradox. Noi nu putem spune cum o face Dumnezeu, dar El o face.

Așadar, acesta este cel mai important lucru: că El o face. Și noi știm că este așa.

Este incredibil cum stă Pământul acolo sus și cum se învâрте atât de perfect fără să devize deloc de la traiectoria sa. Dacă noi învârtim o minge în aer, nu va efectua nici măcar o singură rotație în același loc.

Mă gândesc că nu demult am fost în deșert, iar unul din cactușii numiți cholla, care se agață de haine, a ajuns și pe mine. Îl poți da jos, dar ai nevoie de ceva pentru aceasta. Acest cactus are niște spini mici pe el. Indiferent cât de bine încercăm să ascuțim un ac, cel mai perfect vârf pe care reușim să-l facem, va fi tocit comparativ cu spinul unuia dintre acei cactuși. Și când te gândești, spinul acela este de fapt o frunză înfășurată foarte strâns. Cum a reușit natura să ruleze acea frunză atât de strâns și a ascuți-o atât de perfect la un capăt, încât nici o mașinărie de-a noastră nu poate obține același rezultat? La capătul acestor spini există niște țepi mai mici în formă de cârlig de pescuit, care formează un mănunchi; țepii aceia îi ține uniți în acel mănunchi atunci când se desprind de pe cactus. Acesta este într-adevăr un Paradox; este incredibil, dar adevărat.

Aș vrea ca cineva să-mi explice aceasta.

Nu știu exact la câte mii de mile depărtare spune știința că se află Luna față de Pământ, dar cum este posibil ca acea Lună, care este atât de departe de Pământ, să controleze fluxul și refluxul mării? Cum este posibil acest lucru? Cum poate să-l

facă? Este un paradox, dar cu toate acestea, noi vedem că se poate. Luna controlează marea. Astfel, când Luna se depărtează de Pământ, marea merge cu ea. Dumnezeu a pus Luna peste maree și a stabilit niște limite, iar marea nu poate trece peste granița pusă de El, pentru că Dumnezeu i-a zis: „Vezi, poți veni până aici, dar nu poți merge mai departe, pentru că am pus străjerul Meu ca să te oprească.”

Deși se află la câteva sute de mii de kilometri depărtare de Pământ, Luna cheamă marea, îi stabilește granițele și o controlează. Incredibil! Ce este pe acea Lună? Doar la câteva mile în afara Pământului, dispare gravitația, aerul, totul, dar cu toate acestea Luna controlează apele. Ea spune: „Poți merge până acolo, dar nu ai voie să mergi mai departe, pentru că eu sunt străjerul pus de Dumnezeu. Eu sunt câinele de pază, pus aici ca să nu poți trece de acest hotar!” Încercați să explicați acest lucru! Este un paradox cum face Dumnezeu aceasta, și totuși o face, deși nu poate fi explicat.

Când vine iarna, ninge, este frig și pământul îngheață. Noi vedem semințele acelea care conțin germeni de viață, cum cad în pământ, îngheață și pleznesc, iar miezul acela iese afară, germele acela de viață zace în pământ, într-un înveliș de gheață care ar ucide orice viață. Atunci cum este păstrat și cum vine la viață în timpul primăverii? Nu putem explica acest lucru, este adevărat? Este un Paradox.

Dacă luăm Evrei 11.3, vedem că aici Biblia spune prin apostolul Pavel că „*Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.*” Este un Paradox să fie rostit un Cuvânt și din acel Cuvânt să ia ființă lucruri materiale. Totuși, lucrurile care se văd au fost făcute din lucruri care nu se văd; lucrurile pe care le vedem sunt Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu. Pământul este Cuvântul lui Dumnezeu; copacii sunt Cuvântul lui Dumnezeu; Totul este Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci de ce ne-am teme să ne încredem în Acela care a dat un Cuvânt cu o asemenea putere și autoritate? De ce ne-ar fi frică să luăm acest Cuvânt și să-L aplicăm pentru noi înșine? El ne arată unde am căzut în necredință. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și El este cu adevărat un Paradox.

Aș vrea să vă mai arăt un Paradox. Acesta a fost când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și i-a spus că va avea un copil. El avea o sută de ani, și Sara nouăzeci, și totuși l-au primit, deși ea era de patruzeci de ani în menopauză, și Avraam era aproape de sfârșitul vieții iar Sara era stearpă, deși pântecul ei era aproape

mort, Dumnezeu a spus că vor avea un copil. Acesta este un paradox.

Întrebați un medic dacă este posibil ca o femeie de nouăzeci de ani să mai nască și să mai crească un copil? Este imposibil! Este incredibil! Dar Sara a făcut-o pentru că așa a spus Dumnezeu.

Este imposibil să te gândești că este posibil ca un Om să stea cu spatele spre un cort, un Străin cu hainele prăfuite, și să-i spună unui bărbat ce gândea soția lui care era în cort. Un paradox, ceva incredibil și totuși adevărat.

A fost ceva incredibil când Avraam l-a luat pe Isaac, pe singurul său fiu iubit, și l-a dus pe vârful muntelui ca să-l aducă jertfă. Când era sus pe munte și l-a așezat pe Isaac pe lemne fiind gata să-i ia viața, când brațul său cobora în jos ca să-l înjunghie, Ceva l-a prins de mână. Și când s-a întors, acolo era un berbec cu coarnele agățate într-un tufiș. Un paradox. De unde a venit berbecul acela? Cum a ajuns acolo, la o sută de mile depărtare de civilizație, fără să fie omorât de lei, șacali, câini sălbatici sau de alte fiare? De unde a venit? Cum a ajuns acolo sus pe munte unde nu era nici apă, nici pășune? De ce nu era acolo când Avraam a luat pietrele pentru a construi altarul? El a chemat Numele „IeHoVaH Jireh, adică „Domnul Se îngrijește de jertfa Sa.” Este incredibil și totuși adevărat, pentru că El este într-adevăr IeHoVaH Jireh. Sunt lucruri incredibile și imposibile pentru cunoștința și știința noastră, și totuși sunt adevărate; sunt un mare Paradox.

A fost un paradox și va continua să fie un paradox, când Isus a spus în Marcu 11.22-23:

„Aveți credință în Dumnezeu!

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” Este incredibil, dar adevărat. Este un paradox.

Doresc să mă opresc puțin cu exemplele din Biblie și să vă spun că în dimineața aceea, când am stat lângă acel copac, nu erau veverițe în pădure, dar când acel Glas a vorbit și a spus: „Spune unde dorești să fie veverițele...” Și chiar acolo... Dumnezeu să mă ajute dacă voi muri înainte de a termina acest Mesaj, dar vă mărturisesc că am îndreptat degetul spre un alun fără frunze și am spus: „Să fie acolo!” Și acolo a fost. Incredibil, dar adevărat! El a spus din nou: „Unde vrei să fie următoarea?” Și eu am zis: „În grămada aceea!”, și nu am lăsat mâna jos până

când nu am văzut-o acolo. „Unde dorești să fie următoarea?” „Pe butucul acela de pe câmp.” Și acolo a apărut. Este incredibil.

Într-o dimineață, i-am zis soției mele: „Scumpa mea, oare mi-am pierdut mințile? Înnebunesc? Ce se întâmplă cu mine? De ce spun lucrurile pe care le spun și de ce fac lucrurile pe care le fac? Ce mă determină să fac aceasta?”

Eu îi iubesc pe oameni, dar cu toate acestea îi sfâșii. Postesc și mă rog să scap de aceasta, dar cu cât postesc și mă rog mai mult, cu atât devin mai tăietor. Este incredibil, dar adevărat. Acesta este adevărul.

Mă gândesc la Hattie Wright. Ea are doi băieți, și doresc să mă ierte pentru aceasta, dar erau doi renegați care iubeau lumea. Mama lor este văduvă, iar în ziua aceea stăteam în casa ei, și i-am zis: „Hattie, Domnul Dumnezeu... Tu ai spus ceea ce trebuie.” Eu vorbeam cum El a adus la existență acele veverițe și am spus că El este IeHoVaH Jireh, iar ea a zis: „Acesta nu este altceva decât Adevărul lui Dumnezeu.” Oh, ea a spus ceea ce trebuia!

Cine este Cel care stă în spatele lunii, a stelelor și spațiului, a timpului și a veșniciei? Zilele trecute am citit și eu ceea ce a spus fratele Booth. Mă refer la faptul că Irineu a spus că în ochii lui Dumnezeu și îngerii sunt murdari. Atunci cum suntem noi? Dar o femeie a spus cuvintele potrivite, iar aceasta l-a determinat pe IeHVeH să spună: „Întreab-o ce dorește și va avea lucrul cerut.” Amin. Incredibil, dar adevărat. Chiar acum și aici avem înaintea ochilor noștri o dovadă vizibilă, fiindcă ea a cerut sufletele fiilor ei, a cerut ca ei să fie creștini, iar Dumnezeu i-a împlinit dorința pe loc. Incredibil! Aceasta a fost o minune mai mare decât vindecarea unui bolnav. Aceasta este schimbarea vieții unui om, a sufletului său, a trupului și a tot ceea ce este el. I-a schimbat înfățișarea. Incredibil, dar adevărat. A fost un paradox. Îl vedem pretutindeni.

Avem un paradox și în zilele lui Noe. Noe era un om obișnuit; el era un profet al Domnului care se ocupa probabil cu agricultura. Dumnezeu i-a zis: „Pregătește-te pentru că va ploua din cer,” atunci când nu exista ploaie. Nu plouase niciodată și nu exista nici o cale să poți duce apa sus. Biblia spune că nu plouase niciodată pe pământ: nu existau mări și nu erau ape, dar cu toate acestea, Dumnezeu i-a spus lui Noe să facă o arcă pentru salvarea casei lui. A fost un paradox, dar Dumnezeu a adus ploaia. Neștiințific, dar a fost un paradox.

A fost un paradox atunci când copiii evrei au hotărât să stea cu Cuvântul lui

Dumnezeu, indiferent ce avea să se întâmple, fiindcă împăratul a poruncit să fie încălzit cuptorul de șapte ori mai tare și i-a aruncat în el. Căldura puternică a cuptorului i-a omorât pe cei care i-au dus până la gura cuptorului, dar cu toate acestea, cei trei au umblat prin cuptor timp de aproape trei ore. Ar fi trebuit să nu mai rămână nici praful de ei, fiindcă viața umană care era în ei ar fi trebuit să piară. Dacă cei care i-au condus până la gura cuptorului au pierit, ce ar fi trebuit să se întâmple cu ei? Totuși ei au trăit în acel cuptor încins, să zicem timp de trei ore, deși puteau fi și patru sau cinci ore.

Poate împăratul s-a dus și a luat prânzul, iar când s-a întors a spus: „Deschideți ușa cuptorului, fiindcă probabil n-a mai rămas nici cenușa de cei trei!” Dar când au deschis ușa cuptorului, iată că ei erau acolo vii și nevătămați, plimbându-se prin foc. Incredibil, dar adevărat! De ce? Împăratul a întrebat: „Câți ați aruncat înăuntru?” „Trei,” au răspuns slujitorii lui. „Dar eu văd patru!” Aceasta este ceea ce făcea să fie un paradox. „Iar Acela arată ca un fiu de dumnezei.” Acela nu era un fiu de dumnezei, ci era Fiul lui Dumnezeu, dar ei erau închinători la idoli. Oh, Dumnezeu și Cuvântul Său mare!

A fost un timp când oștirea lui Dumnezeu a devenit lașă și s-a temut de un om care a stat pe partea cealaltă a unui deal. Ei au lăsat ca un om care avea de trei ori înălțimea lor, să-i batjocorească și să spună: „Spuneți că vă încredeți în Dumnezeul cel adevărat. Dacă este așa, unul dintre voi să pășească în față să se lupte cu mine și nu vom avea vărsare de sânge!” Vrăjmașul lui Dumnezeu a împins biserica lui Dumnezeu cu spatele la zid, iar ei au căzut în capcana lui. Se temeau, erau niște lași. Dar pe câmp a venit un băiețuș, cu o piele de oaie în jurul trupului, haina unui păstor. Era cel mai mic din toată oștirea și nici măcar nu era soldat, dar a fost un paradox când Dumnezeu l-a luat chiar pe tinerelul acela care habar n-avea de arta războiului. Biblia spune că avea părul bălai, dar micuțul acela a pus pe fugă oștirea vrăjmașă. Acesta a fost un paradox. El ar fi putut să folosească oștirea care mășăluia pe deal. Ei erau slujitorii lui Dumnezeu, de ce să nu meargă să lupte lupta lui Dumnezeu? Dar cu toate acestea, Dumnezeu l-a luat doar pe individul acela micuț.

Și așa vrea să vedeți încă un paradox: David n-a luat o sabie. Saul a încercat să pună armura lui pe David și să-i dea o sabie în mână, însă bietul copil nici măcar nu putea s-o țină ridicată. Dar a luat o praștie, o bucată de piele și două corzi, iar cu ea a învins toată oștirea vrăjmașului și a pus-o pe fugă. A fost un paradox cum a putut un băiețel să pună pe fugă o oștire. Este un paradox, dar Dumnezeu este cel

ce face aceasta. Cu siguranță. El este plin de paradoxuri; acesta este felul în care lucrează El. Da, domnilor.

A fost un paradox când Egiptul, care avea o oștire atât de mare și puternică, a fost biruit. Cuceriseră întreaga lume și stăpâneau fiecare națiune, dar Dumnezeu a hotărât să distrugă acea oștire, acea națiune. Te-ai gândi că El avea să ridice împotriva lor o oștire amărită sau o altă oștire puternică, pe care urma să-o trimită împotriva lor bine echipată și înarmată; sau să facă o unitate a tuturor denominațiilor ca să meargă la luptă împreună, și desigur, ar fi obținut o cooperare deplină. Dar Dumnezeu a folosit un paradox: a luat un bărbat de optzeci de ani și nu a pus în mâna lui o sabie, ci un toiag încovoiat, cu care a înecat oștirea Egiptului în Marea Roșie. Este incredibil ce poate face Dumnezeu, dar acesta este felul Lui de lucrare. El folosește întotdeauna un paradox. Vedeți, El aduce totul la un paradox: a luat toiagul strâmb al unui păstor, în loc să se folosească de o oștire prin care să biruiască națiunea care conducea lumea.

Oh, singurul lucru pe care-l așteaptă Dumnezeu acum... Rusia nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu, dar El vrea să ia un singur om. El nu are nevoie de organizații mari; nu-i trebuie denominațiuni mari, ci vrea un singur om pe care să-L poată înveli cu Duhul Său. Ce va urma? Un alt paradox. Tot ce are nevoie, este cineva complet predat... Acesta este felul în care procedează Dumnezeu; El folosește paradoxuri.

A fost un paradox când Iosafat, marele ostaș al lui Dumnezeu, a stat la poarta cetății alături de împăratul căzut, Ahab, și i-a spus: „N-ar fi bine ca înainte de a merge la această bătălie să cerem sfatul Domnului?”

Vedeți? Dacă inima unui om însetează să cunoască voia lui Dumnezeu, înseamnă că trebuie să fie o voie a lui Dumnezeu care să fie făcută cunoscută.

Ahab a răspuns: „Îi am pe toți predicatorii mei; toți sunt profeți și îi pot chema aici. Voi aduce patru sute de profeți și vom afla Cuvântul Domnului.” Dar nu întotdeauna mulțimea sfaturilor aduce siguranța. Dacă nu este conform Cuvântului, stați departe de acel lucru. Nu contează cât de mulți sunt, voi să stați cu Cuvântul, pentru că Dumnezeu nu poate să-Și ia Cuvântul înapoi. Ahab i-a adus pe toți patru sute acolo și toți au profetizat la fel spunând: „Mergeți la luptă, pentru că Dumnezeu este cu voi.” Dar ceva nu era în ordine, iar Iosafat, care era un om al lui Dumnezeu, a știut aceasta, așa că a spus: „Nu mai ai încă unul pe undeva?”

Doar unul!”

„Oh, mai este unul, dar îl urăsc.”

„Să nu vorbească împăratul așa.”

Dumnezeu a ales un bărbat care nu era un învățat; El a ales un renegat, un om disprețuit și respins pentru a aduce Mesajul Său la inimile înfometate. În loc să ia toate denomițiile împreună, ca să vorbească la fel într-un singur glas, Dumnezeu a adus o singură persoană: un paradox. Dar acel om avea Adevărul, și s-a dovedit că era Adevărul, pentru că el stătea cu Cuvântul. Acela a fost un paradox.

Voi ziceți: „Vrei să spui că nu ești de acord cu toate aceste biserici?” Dacă ceea ce spun ele nu este în acord cu Cuvântul, nu sunt de acord, oricine ar fi ele. Așa este. Cuvântul lui Dumnezeu nu va da greș niciodată.

Nu demult am vorbit cu un preot, iar el mi-a zis:

„Domnule Branham, tu încerci să contrazici un principiu al Bibliei. Noi credem în biserică, credem ceea ce spune ea, pentru că Dumnezeu este în biserică Sa.”

„Dumnezeu este în Cuvântul Său,” am răspuns eu, „Și El este Cuvântul.” Așa este. Cuvântul.

De aceea, Mica a luat Cuvântul, iar Cuvântul a folosit un paradox pentru a face de rușine fiecare denomiție și a adus la împlinire Cuvântul slujitorului lui Dumnezeu; El a luat un singur om, disprețuit, respins și urât de ceilalți. Cum adică? Urât de propriul său popor. El nu era comunist sau altceva. Să zicem că era pentecostal. Ei bine, grupările pentecostale îl urau; nu îl plăceau și nu aveau nici o legătură cu el. Dar Mica avea Cuvântul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a făcut un paradox din aceasta.

Voi ziceți: „Dacă toți cei patru sute erau profeți și predicatori, de ce acel grup mare nu a putut spune ceva mai bun decât un singur om? Pare irațional ca Dumnezeu să facă doar Cuvântul unui singur om să fie adevărat și al celorlalți nu.” El a făcut aceasta pentru că Cuvântul acelui om era Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a adus la împlinire cele spuse de profet, pentru că el stătea cu Cuvântul Său, în timp ce ceilalți proceau o minciună.

Da, a fost un paradox când Dumnezeu a luat Cuvântul unui om micuț și l-a făcut adevărat, pentru că era Cuvântul Său. Dumnezeu trebuie să stea cu Cuvântul Său, nu cu cuvântul conciliului. Dumnezeu stă doar cu Cuvântul Său. El l-a luat pe Mica în locul predicatorilor școliți, bine instruiți și cu renume. Eu n-am nimic împotriva lor, pentru că erau oameni mari și credeau în același Dumnezeu în care credea și Mica. Ei se comportau ca și cum credeau, dar în realitate nu voiau să ia Cuvântul Lui pentru că voiau să fie renumiți. Ei voiau să aibă trecere înaintea împăratului, iar orbirea lor i-a făcut să treacă peste Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Cum putea Dumnezeu să binecuvânteze ceea ce blestemase?

Femeilor și bărbaților, să nu credeți că fac aceasta ca să fiu răutăcios, fiindcă o fac ca să fiu cinstit. Acesta este adevărul. Cum aş putea spune despre femei: „În ordine, să le lăsăm să-și taie părul și să se îmbrace cum vor, pentru că aceasta nu are nimic a face cu Cuvântul lui Dumnezeu?” Cuvântul lui Dumnezeu spune că are a face. O femeie care face așa ceva, este o urâciune și o rușine, iar Dumnezeu nu va avea niciodată nimic a face cu ea. Indiferent cât de mult vorbește în limbi, sare sau strigă, ea nu are încă nimic a face cu Dumnezeu. Bărbaților care nu vă puteți conduce casa, dar încercați să fiți predicatori sau diaconi, cum credeți că puteți fi predicatori la amvon pentru a conduce Biserica Dumnezeului celui Adevărat, când vă gândiți mai mult la tichetul vostru de masă și la darurile pe care le primiți, decât la Cuvântul lui Dumnezeu pe care vă este rușine să-L vorbiți în fața femeilor de teamă că nu veți fi populari? Dumnezeu să aibă milă de sufletul vostru păcătos. Vestiți Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este!

Ioan a spus: *„Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor...”* Securea este Cuvântul lui Dumnezeu. *„...deci orice pom care nu face rod bun va fi tăiat și aruncat în foc.”* (Matei 3.10). Doamne, dă-ne un alt Paradox! De ce Dumnezeu l-a luat pe Ioan Botezătorul, în loc să-i ia pe preoții din acel timp, care erau învățați? A luat un om care nu a mers nici măcar o singură zi la școală. El l-a luat pe Ioan, care a mers în pustie la vârsta de nouă ani și a fost singur cu Dumnezeu.

Cu câteva zile în urmă am citit ceva despre Conciliul de la Niceea. Acesta a avut loc la mult timp după moartea ultimului apostol al Domnului, a lui Ioan. Unii dintre frații bătrâni au mers la Conciliul de la Niceea și i-au făcut de rușine pe ceilalți. Ei au mers acolo îmbrăcați în piei de oi și au stat așa în fața împăratului Constantin și a episcopilor din Roma. Ei erau înveliți în piei de oaie și trăiau în pustiu, dar erau profeții Domnului. Micuța biserică, partea greacă a mers mai departe, dar partea romană a dat înapoi, ceea ce arată că atunci când faci un compromis, nu poți fi un

slujitor al lui Hristos.

În vremea aceea, biserica era foarte corectă și avea preoți și oameni bine instruiți, dar Dumnezeu a ales un om care nu avea educație, pe care l-a luat din pustie, învelit într-o piele de oaie și cu părul atârând pe gât; care nu avea nici un amvon de la care să predice și nici o biserică de partea lui. Probabil stătea în nămol până la genunchi și predica: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape!” Dar Dumnezeu l-a ales pe el.

Isus a spus despre el: „Ce ați ieșit să vedeți, un om care poate vorbi în toate școlile și este frumos îmbrăcat? Astfel de oameni sunt în palatele împăraților. Atunci ce ați ieșit să vedeți, un profet? El este mai mult decât un profet; el este acela despre care a scris profetul când a zis: „Voi trimite pe solul Meu, care va pregăti calea înaintea Mea.” El era marele predecesor care pregătea calea Domnului.

Acela a fost un paradox. De ce nu a venit el la marea școală din Ierusalim? De ce nu a venit la marele preot Caiafa? De ce nu a venit la niciunul din oamenii aceia mari și învățați, care fuseseră învățați din copilărie, ai căror părinți fuseseră învățați înaintea lor și tot așa din generație în generație, fiind educați și cu o cultură înaltă? Cu toate acestea, El a luat un om din pustie, care nu a fost probabil nici o zi la școală, și l-a pus acolo la Iordan ca să spună: „Acesta este El!” Un paradox. Incredibil și totuși adevărat, dar Dumnezeu a făcut aceasta.

Nașterea din fecioară a Domnului nostru a fost incredibilă. O femeie să nască un copil fără să cunoască un bărbat, dar Dumnezeu a făcut aceasta. Vedeți, este un paradox. A luat o fată care era logodită cu un bărbat de aproximativ patruzeci de ani. Ea avea în jur de șaisprezece sau optsprezece ani și era logodită cu acel om care era văduv și avea patru copii. El a luat această fecioară și a umbrat-o prin Duhul Sfânt, concepând în pântecul ei un trup care a fost cortul Dumnezeului celui Atotputernic: un paradox.

Cerul nu-L poate ține. Pământul este așternutul picioarelor Sale și cerul este tronul Său, dar cu toate acestea, toată plinătatea dumnezeirii a fost pusă într-un trup, a locuit într-un Om. Oh! Voi puteți calcula milioane și milioane de mile în miliarde de ani, dar nu puteți să-L măsurați niciodată pe Dumnezeu. Și cu toate acestea, un Copilaș care stătea într-o iesle, purta plinătatea dumnezeirii în trupul Său. Un paradox. Marele Dumnezeu care stă undeva dincolo și controlează o sută de milioane de sori care strălucesc pe planete, care nu are nici început și nici sfârșit,

S-a pus pe Sine însuși într-un trup născut într-o iesle făcută de om... Apoi, noi mergem afară și dansăm, bem și sărbătorim. Dar nu este o sărbătoare, este o închinare. Cum a făcut Dumnezeu aceasta, ca să poată muri în locul păcătosului.

A fost un paradox când un băiețel cu părul cârlionțat și cu umerii aplecați, care nu avea, probabil, nici măcar un metru cincizeci, dar avea șapte șuvițe care îi atârnau pe umeri, s-a întâlnit cu un leu care a răgit spre el. A auzit cineva cum rage un leu? Poate i-ați auzit într-o cușcă, dar vreau să vă spun că aceia doar miaună. Ar trebui să auziți un leu sălbatic care rage cu adevărat! Vor cădea pietrele de pe stâncă și se vor rostogoli la vale, iar pământul va vibra până la o depărare de o jumătate de milă. Eu nu știu de unde vine acel răget.

Oh, într-o zi am văzut un leu! Era un leu mare, galben cu coamă și a răcnit la un alt leu cu coamă neagră, deoarece îi luase bucata de carne. O lăsase acolo ca și cum ar fi spus: „O las aici și mă duc să beau puțină apă,” după care s-a dus să lipăie puțină apă. Dar când s-a întors, iată că leul cu coama neagră lungea bucata lui de carne. Bătrânul tată s-a oprit, și-a plecat puțin capul și a scos un răget. Aș spune că pietrele au început să cadă și să se rostogolească de pe deal. Oh, vai! Dacă ar scoate un asemenea răget aici, ar cutremura orașul. Oh, leul este un animal feroce!

Și iată că un astfel de leu a ieșit înaintea acestui pitic cu părul bucălat, să-l numesc așa pe Samson, și a scos un răget puternic. Dar el s-a dus fără frică, l-a apucat cu o mână de-o falcă și cu alta de cealaltă, și l-a despicat, după care l-a lăsat acolo și a mers mai departe. Acesta este un paradox. Ce a cauzat aceasta? Dacă observați, înainte ca el să facă aceasta, scrie: *„Și Duhul Domnului a venit peste el.”* Aceasta a făcut diferența și astfel, Samson a putut să-l sfâșie cu mâinile goale.

Într-o altă zi, niște filistenii au venit cu gândul să-l prindă. Samson nu era înarmat și iată-l înconjurat de o mie de soldați. Ei aveau sulite lungi și scuturi mari cât o ușă. Gândiți-vă la aceste scuturi mari din aramă și la acele coifuri groase făcute tot din aramă, la hainele de zale și la tot echipamentul lor de luptă făcut din aramă. Aveau sulite mari, lungi cam până la stâlpul de acolo; poate aveau patru sau cinci metri, cu vârful ascuțit ca un ac. Ei l-au văzut pe piticul acela cârlionțat, care venea din Palestina să-și vadă iubita, și au zis. „Iată-l pe individul acela! Să mergem să punem mâna pe el!” Un singur om ar fi putut să-l ia în vârful sulitei, să-l ridice în sus și să-l scuture puțin, iar el ar fi căzut jos străpuns, fiindcă era un om micuț.

Unii pictori au încercat să-l deseneze pe Samson cu umeri mari și puternici, de n-ar încăpea pe ușa aceea să intre în Tabernacol. Dacă ar fi arătat așa, n-ar fi fost nici o minune să facă acele fapte. Adevărul este că Samson era un om micuț, dar Duhul Sfânt în el era mare. Înțelegeți? Am dezonora Scriptura dacă am spune că Samson era un om mare și puternic, pentru că Dumnezeu ia întotdeauna lucrurile neînsemnate și ignorate pentru a-Și face lucrarea. Înțelegeți? El ia ceva ce este nimic.

Așadar, micuțul acela mergea liniștit când, deodată, au venit filistenii și l-au înconjurat cu gândul să-l omoare. Dar Duhul Domnului a venit peste Samson, și el a luat de jos o falcă de măgar, un micuț măgar sălbatic, și s-a întâmplat un paradox. A fost un paradox, cum a luat acea falcă de măgar și a omorât cu ea acei soldați care aveau pe cap acele coifuri de aramă groase de un centimetru. În mod normal, falca aceea uscată de măgar ar fi trebuit să se sfarme în mii de bucățele la prima atingere de coifurile sau scuturile acelor soldați. A fost un paradox când o mie de filistenii s-au năpustit asupra lui Samson, iar el i-a omorât pe toți. Aceasta s-a întâmplat când Duhul Domnului a venit peste el. Oh, dacă am putea fi și noi o falcă de măgar în mâna lui Dumnezeu, ar avea loc un alt paradox, pentru că acela a fost un paradox.

A fost un paradox când Isus, Domnul nostru, a luat cinci pâini și doi pești micuți, i-a frânt și a hrănit cinci mii de oameni, apoi s-au adunat și coșuri cu firimituri, bucăți micuțe pe care unii dintre ei nu au putut să le mănânce. Doar pentru o masă sunt puși patru sau cinci pești și patru sau cinci franzele, dar vedem că acolo nu s-a putut mânca tot, așa că s-au adunat acele coșuri cu resturi. Oh! Vedeți? Cum a făcut El aceasta? Este incredibil faptul că un Om a luat cinci pâini și doi pești micuți și a hrănit cinci mii de oameni, după care s-au adunat coșuri pline cu firimituri. Este incredibil, dar El a făcut-o. De ce? Pentru că era Dumnezeu. A fost un paradox. Este incredibil, dar El a făcut-o.

Este incredibil, și niciodată înainte sau după aceea, nu s-a întâmplat așa ceva. Valurile erau atât de mari încât scufundau corabia, dar un Om a venit pe valuri și totul s-a potolit. Pot să văd cum valul acela mare și spumos vine împotriva Lui, dar se lovește de El și cade jos, iar El pășește mai departe ca și cum ar merge pe un trotuar. Lăsați știința să încerce să explice cum mergea El pe mare pe timp de furtună. Ce L-a ținut acolo? Cum a pășit pe ea fără să se scufunde, deși era adâncă de o jumătate de milă? Când acele valuri mari, cu mult mai înalte decât Tabernacolul acesta, au umplut corabia de apă și au inundat-o, încât a început să

se scufunde, când stâlpii ei principali au cedat și vâslele s-au rupt, când toate speranțele de a mai fi salvați erau pierdute, iată că a venit Cineva pășind pe apă. Cu siguranță a fost un paradox, a fost incredibil, a fost ceva inexplicabil, dar El a făcut-o. Oh, da! El a făcut-o, a venit umblând pe apă. Este incredibil că Același... Oh, Doamne, nădăjduiesc că aceasta ne va duce Acasă!

Incredibil, un adevărat paradox a fost și faptul că Același Isus din Nazaret, a ales un grup de pescari needucați pentru a forma Biserica Sa, în loc să ia preoții instruiți și denominațiunile din acele zile. A fost un paradox când Dumnezeu care are toată înțelepciunea, a putut merge pe ape, a prefăcut apa în vin, a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, după care s-au ridicat douăsprezece coșuri pline cu firimituri; cum Același Dumnezeu care stă în veșnicie, care este atât de strălucitor încât soarele își ascunde fața înaintea Lui; El care este Fântâna înțelepciunii și a desăvârșirii, a înțelegerii și a cunoștinței, Împăratul împăraților, a venit jos și a luat un grup de pescari murdari care nu știau nici măcar să-și scrie numele. A trecut pe lângă acele biserici mari și educate și a ales acest fel de oameni pentru a fi Biserica Sa, pentru a fi Mireasa Sa. Este ciudat, nu-i așa? Era de așteptat ca El să ia pe cineva învățat, pentru că El este Învățătorul; El este Cel care face totul, dar în loc să facă aceasta, a ales niște pescari simpli pentru a face lucrarea Sa. Foarte ciudat, dar acesta este felul Său de lucrare. Așa este.

A fost un paradox când Dumnezeu a luat un grup de ignoranți sau holly-rollers, cum ar putea fi numiți astăzi, oameni săraci, lipsiți de bunurile acestei lumi, și a turnat peste ei Duhul Sfânt în camera de sus, în loc să-L toarne peste marele Sinedriu, unde stăteau toți teologii, toți oamenii mari, capii tuturor bisericilor, cei care studiau Scripturile și au făcut școli renumite, oameni bine instruiți care așteptau venirea lui Mesia și spuneau că sunt cei care vor ieși în întâmpinarea Lui și vor spune: „Mesia, ai venit jos pe aripile unui vultur, stai aici, pe treptele Templului! Te-am văzut venind din Rai, de pe coridoarele de aur ale cerului. Noi suntem bine instruiți și suntem gata să mergem în lucrare. Am fost școliți, avem o diplomă de licență, un doctorat și alte diplome. Toți suntem bine instruiți. Iată că stăm aici zece mii de oameni puternici, pregătiți pentru Tine. Vino, căci Te așteptăm și-Ți zicem: „Vino!””

Dar în loc să facă aceasta, El S-a dus și a luat un grup de oameni care abia dacă deosebeau stânga de dreapta și i-a pus în camera de sus ca să toarne Duhul Lui peste ei. Oh, Doamne! În loc să ia marele Sinedriu, El a luat niște pescari. Nu este ciudat faptul că El nu S-a folosit de educația lor? Se pare că lui Dumnezeu îi place

să facă un paradox din Biserica Sa.

Același lucru îl face și acum: trece pe lângă aceste așa-zise biserici mari și pompoase și pe lângă tot ce există în ele, și face din Biserica Sa un paradox.

Orice om pe care îl ia în mâna Sa, căruia îi deschide ochii pentru a vedea care este Adevărul și pentru a-l testa cu Cuvântul lui Dumnezeu în timpul în care trăim, și pe care îl pune în Trupul Său, este un paradox. Dumnezeu alege astfel de oameni ciudați și face din Biserica Sa un paradox.

Toți cei care erau în camera de sus au ieșit afară vorbind în limbi și clătinându-se ca niște oameni beți. Femeile, propria Lui mamă și toți cei care fuseseră în camera de sus, au ieșit afară și spuneau cuvinte pe care niciunul din cei prezenți nu le-au putut înțelege la început. Niște limbi ca de foc s-au împărțit și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Nimeni n-a înțeles ce făceau ei, fiindcă vorbeau cuvinte neînțelese și se comportau ca și cum ar fi fost beți. Acolo stătea un grup de oameni educați, învățați în Scripturi, teologi, dar iată că Dumnezeu a ales să-i lase deoparte cu toată educația lor și a venit, a luat acest grup de oameni care nu știau nici Abecedarul, și a turnat Duhul Lui peste ei, făcând un paradox. Eu cred în paradox. Cu siguranță.

Dumnezeu să mă ajute. Eu cred Cuvântul. Biblia spune: „*Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.*” (Romani 3.4). Să facem tot ceea ce ne spune Cuvântul, indiferent cât pare de nebunesc, de amuzant sau de ciudat. Stați cu Cuvântul! Ce vă pasă dacă sunteți învechiți sau mai știu eu cum? Stați cu acest Cuvânt pentru că El este Adevărul. Nu luați ceea ce spune cineva, ci luați ceea ce spune Cuvântul.

De curând am auzit o povestire și eu o cred. Într-o după-amiază fierbinte, un frate predicator era în Georgia și a vizitat un farmacist, care era un frate creștin plin de Duhul lui Dumnezeu. El i-a zis: „Vino să stăm puțin jos și să bem o coca-cola.” S-au așezat, iar în timp ce beau sucul, farmacistul i-a zis predicatorului:

„Aș vrea să-ți povestesc ceva, dar poate nu vei crede.”

„Mai întâi să aud despre ce este vorba.”

„Întotdeauna am încercat să fac ce este mai bine pentru Dumnezeu.” El a fost diacon într-o biserică. „Întotdeauna am încercat să trăiesc conform chemării mele

și să fac ceea ce este bine. Nu am înșelat pe nimeni și întotdeauna L-am mărturisit pe Domnul peste tot unde am putut. Am încercat să aduc cele mai bune și mai ieftine medicamente care pot fi cumpărate și niciodată nu am luat mai mult de la nimeni. Am încercat să fac totul așa cum am știut că este mai bine, ca să-L slujesc pe Domnul, dar vreau să-ți spun ce mi s-a întâmplat într-o zi. Fiul meu, care studiază ca să devină și el farmacist era în partea din față a farmaciei. Aceasta s-a întâmplat în timpul mării crize. A intrat pe ușă o femeie. Puteai să vezi care era problema ei, fiindcă era însărcinată, deci urma să devină mamă. Ea și soțul ei erau îmbrăcați sărăcăcios. I-au dat fiului meu rețeta, ca să fie completată, fiindcă femeia avea nevoie de medicamentele pe care i le prescriesese medicul. Fiul meu i-a zis: „Aceasta costă atât și atât.” Atunci viitorul tată l-a întrebat:

„Cât costă?”

„Atât și atât,” a repetat fiul meu.

„Domnule, în cazul acesta nu pot plăti această rețetă, pentru că nu am atâția bani.”

„Du-te pe stradă în jos, ia-o la stânga și vei vedea că acolo este un loc unde oamenii primesc de pomană. Du-te acolo și poate ți se va compensa rețeta ca să poți obține medicamentele necesare, fiindcă doamna trebuie să le ia imediat.”

Omul a ieșit din farmacie și a plecat, dar bătrânul farmacist a auzit cele spuse de fiul său, iar Ceva i-a zis: „Oh, nu face aceasta! Femeia aceea are nevoie de medicamentele acelea.” Atunci s-a gândit: „Acolo jos este un rând mare de oameni și este greu pentru un om sănătos să stea la acel rând, cu atât mai mult va fi pentru viitoarea mamă aflată în starea aceea.” Și el a continuat: „Atunci i-am zis fiului meu: „Du-te și cheamă-i, spune-le să vină înapoi!” M-am grăbit și eu spre ușă și am strigat: „Veniți înapoi! Veniți înapoi!” Ei au venit înapoi, iar eu i-am zis fiului meu: „Voi completa rețeta și nu va fi nevoie să plătească nimic.”

Fiul meu mi-a dat rețeta și eu am completat-o, apoi i-am adus doamnei medicamentele și i-am spus că nu trebuie să plătească nimic. A fost un lucru bun, pentru că ea avea nevoie de medicamente urgent, iar eu am scăpat fără să-mi fie ceruți banii pentru ea. În timp ce-i dădeam medicamentele, m-am uitat la mâna ei și am văzut că avea o cicatrice. M-am uitat din nou și am văzut că le puneam în mâna lui Isus. Atunci am înțeles ce spunea Scriptura prin cuvintele: *„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați*

frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25.40).

M-a privit și m-a întrebat: „Crezi aceasta?”

„Cu siguranță,” am răspuns eu.

Acel lucru a fost un paradox, dar este adevărat.

Ce spuneți despre marele Martin din Tours, Franța? În vremea când era soldat, într-o noapte rece de iarnă venea pe o stradă întunecoasă, iar acolo a văzut un vagabond care stătea jos și îngheța de frig. În vremea aceea, el nu era creștin. Oricine a citit istoria Bisericii, a citit și despre sfântul Martin. Este cel pe care l-am ales ca înger al celei de-a treia epoci a Bisericii, pentru că era urmat de semne și minuni. În vremea aceea era soldat, iar acolo stătea bătrânul acela întins pe stradă și înghețând de frig. Imediat și-a scos sabia și-a tăiat mantaua în două și l-a învelit pe sărmanul om cu ea, iar cu cealaltă jumătate s-a învelit el și a mers mai departe.

În seara aceea, când s-a întors în camera sa, după ce s-a culcat, a auzit că a venit Cineva în camera sa. Martin s-a ridicat să vadă cine era, și iată că acolo stătea Isus învelit în jumătatea de manta cu care îl învelise pe bătrânul cerșetor. Aceasta a fost chemarea sa pentru slujbă. Martin a devenit un sfânt, a vorbit în limbi și i-a învățat pe ucenicii săi Cuvântul lui Dumnezeu. El a stat cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu i-a păsat ce avea să spună biserica din Roma sau oricare alții dintre ei. El i-a învățat pe oameni Cuvântul, a vorbit în limbi, și-a pus mâinile peste bolnavi, a înviat morți și a scos afară dracii. Un prieten bun de-al lui a fost omorât, dar Marin s-a dus s-a așezat peste el și curând s-au ridicat amândoi și au mers mai departe. De ce? A fost un paradox. Cu siguranță, Dumnezeu a făcut aceasta.

Eu cred în paradoxuri. Da, domnilor. Eu cred din toată inima că ele există. A fost un paradox când dintre oamenii învățați din lume, Dumnezeu a ales să pună cheile Împărăției în mâinile unuia care era considerat ignorant și neînvățat. Așa este. Unul din cei mai inteligenți oameni din lume, în vremea aceea, era marele preot Caiafa; alții erau împărați și regi, oameni mari și vestiți, dar care este cel mai important lucru din lume? Biserica lui Dumnezeu. Vedeți? Dumnezeu a făcut pământul. El l-a făcut cu un scop: ca să scoată din el o Biserică, o Mireasă. Aceasta este cea mai importantă slujbă din lume.

În lume erau oameni deștepți, erau regi și împărați, autocrați și monarhi, marii preoți și oamenii bisericii, și el ar fi putut lua pe oricine dintre ei, dar a fost un

paradox când a chemat un om care nu știa nici să-și scrie numele și i-a spus: „Ție îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 16.19). M-am gândit la aceasta în legătură cu vedenia pe care am avut-o. „Ce vei dezlega sau ce vei lega.” „...orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Vedeți? El nu i-a dat aceasta marelui preot Caiafa, ci unui pescar ignorant. Acesta este cu adevărat un paradox.

Îl vedem pe Pavel, un evreu cu nasul coroiat, care mergea plin de aroganță pe drumul spre Damasc, ca să-i lege pe oamenii care făceau gălăgie și strigau și să-i arunce în temniță, făcând astfel un dezastru în Biserică. El a fost martor la uciderea cu pietre a lui Ștefan și a păzit hainele celor ce făceau aceasta. Era o persoană care inspira groaza. Și atunci cum a putut să aleagă Dumnezeu un astfel de om? Bătrânii bisericii s-au adunat și au spus: „Vom alege pe cineva ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui.” (Fapte 1.25). Pe cine au ales ei? Pe Matia. L-au ales prin tragere la sorți, dar el nu a făcut niciodată nimic. Părea a fi un om drept, dar Dumnezeu l-a ales pe cel mai rău și mai capricios om din țară, pentru a lua locul lui Iuda. Un paradox, dar aceasta este ceea ce face Dumnezeu. Un paradox.

A fost un paradox când acest bărbat lipsit de evlavie, cu capul sus, capricios, rău și demn de dispreț, a pornit într-o zi spre Damasc, ca să-i lege pe creștini și să-i pună în temniță, dar la un moment dat a fost lovit de o Lumină și trântit jos. Când a privit în sus, iată că acolo stătea Stâlpul de Foc, iar un Glas care vorbea din acea Lumină, i-a zis: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” A fost un paradox când el L-a putut vedea, iar restul nu L-au văzut. Vedeți?

Cineva a spus: „Oh, eu nu am văzut niciodată acest Stâlp! Nu există așa ceva acolo, nu se poate. Așa ceva este greșit!” Ei spun despre aceste lucruri: „Eu nu cred în așa ceva!” Nu, sigur că nu cred. Dar acolo sunt oameni care pot să-L vadă. Dacă nu poți să-L vezi, ești orb; nu îl poți vedea.

Cu câțiva ani în urmă, un individ mi-a spus:

„Pavel a lovit un om cu orbire. Dacă sunt de la diavolul, lovește-mă cu orbire.”

„Nu trebuie să fac aceasta,” i-am răspuns eu, „pentru că tu ești deja orb. Ai cel mai rău fel de orbire. Înțelegi? Ana din Templu a putut să vadă mai departe decât tine, deși era oarbă fizic.”

El era orb duhovnicește. Cu siguranță. Acesta a fost un paradox. A fost un paradox când ceea ce făcea Dumnezeu a fost numit erezie: tot acest zgomot, strigătele, laudele aduse lui Dumnezeu, vorbirea în limbi, oamenii care sunt disprețuiți și respinși, numiți idioți și eretici; a fost un paradox când Dumnezeu, marele Tată al tuturor, Tatăl Domnului nostru Isus, a ales un grup de eretici ca să aducă salvarea acestei Biserici, în loc să aleagă eclesiastici bine învățați teologic. Este un paradox.

Cu puțin timp în urmă, am fost în Washington sau în Oregon, iar acolo au venit doi reporteri mici, cu țigările în mână. Ei voiau să mă înregistreze și tot spuneau una sau alta. Unul dintre ei, m-a întrebat:

„Ești un holly-roller?”

„Nu,” am răspuns eu, „Nu m-am învățat niciodată, dar cred că dacă El mi-ar spune să fac aceasta, aș face-o.”

Am mers mai departe, iar o doamnă a comentat ceva, așa că i-am zis:

„Lasă-mă să-ți spun ceva, doamnă: scrie ce dorești să scrii, fiindcă ești catolică.”

„Așa este, de unde ai știut aceasta?”

„De unde am știut și lucrurile pe care le-am spus pe platformă. Înțelegi? Tu ești catolică. Du-te mai departe și scrie ce ai de scris, dar te avertizez acum: dacă scrii aceasta, în treizeci de zile vei sta pe marginea unui drum, cu gâtul tăiat de sticla de la propria ta mașină, strigând după ajutor și gândindu-te la mine.”

„Nu ești irlandez?”

„Ba da.”

„Voi nu ați fost catolici?”

„Poate cei dinaintea mea,” am răspuns eu.

„Ce crede mama ta despre faptul că procedezi așa, despre felul în care faci lucrurile?”

„Am botezat-o în Numele Domnului Isus Hristos și a primit Duhul Sfânt. Acum, dacă vrei să continui așa, îmi vei da numele tău, iar dacă nu se va întâmpla cum ți-am spus, după treizeci de zile, du-te și scrie în ziar că sunt un profet fals. Du-te mai

departe și scrie.”

„Urăsc să mă gândesc că atunci când voi ajunge în Rai, un grup de oameni ignoranți, ca cei de aici, vor veni la întâlnirea de acolo și vor conduce cerurile.”

„Nu vei avea multă durere de cap, pentru că dacă nu te vei răzgândi și nu îți vei schimba calea pe care mergi, nu vei ajunge acolo. Înțelegeți? Dar ei vor fi acolo, pentru că așa a ales Dumnezeu.”

Este un paradox că Dumnezeu i-a ales pe cei ignoranți pentru aceste lucruri. Înțelegeți? Dumnezeu a ales să aducă salvarea în lume prin astfel de oameni care sunt diferiți de învățații lor șlefuiți și pregătiți la nivel înalt, teologi și alte lucruri. Dumnezeu a ales să treacă pe lângă aceștia, a luat un grup de ignoranți, i-a ridicat, a pus Mesajul Său în ei, așa cum a procedat cu Ioan și cu restul, cu Petru și cu restul, și i-a trimis afară să predice Evanghelia. În felul acesta a adus la suprafață Biserica Sa, i-a salvat și i-a adus la Viață. Înțelegeți? El i-a lăsat pe acești mari șlefuiți să meargă pe drumul lor. Oh, vai, cu siguranță este ceva!

Domnul a ales oameni ignoranți și neînvățați, în locul celor educați și învățați, pentru a fi Mireasa Sa. Vă puteți imagina un bărbat care-și alege mireasa? Am vrut să spun ceva aici, dar nu am timp. Deci, Dumnezeu Și-a ales Mireasa dintr-un grup de oameni ca aceștia, iar dacă cineva spune că nu este adevărat, dovedește că nu cunoaște Scriptura. Așa este. Citiți Biblia și veți vedea că este exact așa.

A fost un paradox când Dumnezeu i-a ales pe ignoranți pentru a aduce predicarea sub inspirație în locul teologilor bine șlefuiți. El a ales un om care nu are multe cunoștințe, care spune fraze incorecte gramatical, care nu poate pronunța cuvintele și alte lucruri de felul acesta. Totuși, Dumnezeu i-a ales pe aceștia, în loc să-i ia pe marii învățați șlefuiți, care pot pronunța cuvintele corect și vorbesc corect. A fost voia Lui să-i ia pe cei ignoranți ca să predice sub inspirație, pe niște oameni care nu cunoșteau nici Abecedarul. El a fost mulțumit să ia acest fel de oameni pentru a câștiga suflete prin ei, în timp ce înșelătorii șlefuiți sunt doar niște orbi care conduc alți orbi. Acesta este un paradox adevărat. Oh, Cuvântul este atât de plin de paradoxuri! Am aici o mulțime de texte pe care trebuie să le omit.

Este adevărat că bisericile sclipesc și lucesc prin teologia lor șlefuită, în timp ce Împărăția strălucește prin umilință, prin cei săraci și umili. Evanghelia nu sclipește, ea strălucește. Aurul fals sclipește, dar aurul adevărat strălucește. Există o diferență între a luci și a străluci. Noi știm aceasta. În timp ce bisericile mari

sclipesc prin oamenii lor șlefuiți, prin faptul că au scaune frumoase, crucifixuri pe toți pereții, cele mai mari și mai frumoase clădiri și edificii, turle mari, Împărăția este undeva jos, pe o alee micuță, strălucind prin gloria lui Dumnezeu și umplând inimile celor smeriți; Dumnezeu lucrează cu ei, vindecând bolnavii, înviind morții, scoțând dracii afară, în timp ce îi lasă pe ceilalți să treacă pe lângă toate acestea.

Să nu uitați aceasta! Cu puțin timp în urmă, într-un oraș a avut loc o adunare la care au participat și unii frați de aici. Ei au avut acolo un teolog despre care se spunea: „El are mesajul zilei pentru oameni.” A studiat două sau trei săptămâni subiectul, ceea ce este în ordine. Când a pășit în față, nu avea nici măcar o scamă pe haine, era îmbrăcat cu cele mai fine haine și a pășit pe platformă cu pieptul scos și cu materialul pentru mesajul său. A predicat cu adevărat mesajul orei care nu putea fi atins decât de intelectuali. Oh, cum și-a scos pieptul în afară și a folosit numele doctorului Cutare de la o anumită școală vestită! Era atât de bine șlefuit în seminar și de pregătit, încât a prezentat o adevărată operă de artă de psihologie în fața oamenilor. S-a spus: „A fost minunat,” dar pentru creștinii care stăteau acolo, asemenea celor care au participat la Conciliul de la Niceea, acest discurs numai a întristat Duhul. Oh, cu siguranță a fost o operă de artă! Da, domnilor. A fost cât se poate de șlefuit, dar oamenii care erau umpluți cu adevărat cu Duhul Sfânt, au spus: „Ce este aceasta?”, pentru că Duhul Sfânt nu era acolo ca să susțină cuvintele lui.

Astfel, când a coborât de pe platformă, el avea capul plecat fiindcă a înțeles că nu mersese prea bine. Era de la o altă școală și vorbea în fața penticostalilor. Așadar, când a coborât de pe platformă, avea aripile lăsate în jos. Acolo era un sfânt bătrân și înțelept. El s-a întors spre un bărbat de alături și i-a zis: „Dacă ar fi urcat acolo sus cum a coborât, ar fi coborât cum a urcat.” Aceasta este. Dacă ar fi pășit acolo sus în umilință, probabil ar fi venit jos în glorie. „Dacă ar fi urcat acolo sus cum a coborât, ar fi coborât cum a urcat.” Un paradox.

Înainte de a chema rândul de rugăciune, aș vrea să vă mai spun câteva lucruri despre paradox. Vedeniile profeților din vechime sunt încă paradoxuri; sunt de necuprins. Cine poate explica, cum un om a putut vorbi despre autovehicule, care fără cai, ce aleargă ca fulgerele pe autostrăzi, unele după altele. (Naum 2.4). Cum a fost posibil ca profeții Vechiului Testament să vadă mai dinainte anumite lucruri și să le vestească mai dinainte? Ei au fost ridicați sus, de puterea lui Dumnezeu, au văzut lucruri din anii care urmau să vină și le-au spus mai dinainte cu o precizie desăvârșită. Explicați aceasta. Este un paradox.

Și vreau să vă mai spun ceva. Convertirea mea a fost un paradox. Spun aceasta cu dragoste și respect. Părinții mei sunt plecați deja. Toți strămoșii mamei mele au fost păcătoși, vânători și oameni ai munților. Toți strămoșii tatălui meu au fost bețivi, contrabandiști, jucători la jocuri de noroc, trăgători cu arma, și s-au omorât unii pe alții, așa că majoritatea dintre ei au murit cu papucii în picioare. Nu a existat nici măcar o fărâmbă de religie în ei. Și totuși, ce a fost Lumina care a venit în dimineața când m-am născut în coliba aceea? Este aceeași Lumină pe care o puteți vedea în fotografia de pe peretele de acolo. Ce este Aceasta? Ceva diferit. Dacă puneți un bob de grâu în pământ, va răsări tot un bob de grâu; dacă puneți porumb, va răsări porumb, iar dacă puneți un scaiete, va răsări un scaiete. Acesta este un paradox, și fiecare dintre voi poate spune același lucru despre sine. Toți ați trăit un paradox când L-ați întâlnit.

Aici este un alt paradox. Cum am putut să predic aproape treizeci de ani, Cuvântul Său, și totuși să mă gândesc cu frică la plecarea Dincolo? Cum este posibil? Am predicat de când eram doar un băiețandru, iar acum am aproape cincizeci și doi de ani, și totuși mă gândeam cu frică... Știam că sunt salvat, dar apoi mă gândeam cu frică la plecare. Iată însă că dragostea lui Dumnezeu a venit într-o dimineață în camera mea, m-a ridicat sus și m-a dus într-un loc în care sunt cei salvați. Un paradox.

Ce este Lumina din fotografia aceea? De unde a venit? De ce este aici? Știința nu o poate nega. Ce este Lumina care este prezentă în adunări, cercetează inimile oamenilor și le spune: „Ai făcut cutare lucru... Ești aici pentru aceasta sau pentru aceea...”? Este incredibil pentru lumea științifică.

Noi știm ce este telepatia. Telepatia este citirea gândurilor sau dacă cineva spune ceva și tu poți spune același lucru. Dar când vedeți că El vine și vă spune lucruri care se vor întâmpla în viitor, trebuie să punem telepatia deoparte. Este incredibil că Dumnezeu face în aceste zile aceste lucruri, așa cum a promis. Este incredibil, dar adevărat; este un paradox. Dumnezeul care a făcut întotdeauna paradoxuri, este Același și astăzi, fiindcă El Își ține întotdeauna Cuvântul. Știința nu poate nega acest lucru, pentru că aparatul de fotografiat l-a dovedit. Este un paradox; este Dumnezeu.

În Exod 13 citim că Dumnezeu le-a dat copiilor lui Israel, Paștele. Noi știm că Israel este un tip pentru biserică de astăzi, astfel, așa cum ei au călătorit în mod natural, firește, noi călătorim duhovnicește. Ne vom ocupa de aceasta duminică viitoare.

Țineți minte că acolo este totul. Înțelegeți?

Așa cum ei au călătorit firește și Dumnezeu era cu ei, Biserica stă în locurile cerești, în Hristos, și merge prin lucrurile duhovnicești, având stăpânire asupra tuturor lucrurilor; totul este sub picioarele ei. Aleluia! Da, domnilor! Ei au avut în mijlocul lor Stâlpul de Foc, o Lumină pe care o urmau. Oriunde mergea acea Lumină, mergeau și ei după ea, o urmau pretutindeni. De atunci, au trecut mii și mii de ani, dar Ea este încă vie. Un paradox. El este Același ieri... Este aici ca Martor și împlinește Scripturile, dar nu din pricina noastră, ci pentru că Dumnezeu a făgăduit aceasta, fiindcă Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Moise „*socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.*” (Evrei 11.26). Și ce a fost Hristos care a mers înaintea lui? O Lumină, un Stâlp de Foc. El a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și Mă întorc la Dumnezeu.*”, și a făcut aceasta. „*Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul veacului.*” Chiar și la sfârșitul veacului, El va fi acolo. Iată.

După moartea, îngroparea și învierea Sa, Pavel L-a întâlnit pe drumul către Damasc. Vedeți, El S-a întors înapoi în acel Stâlp de Foc. Au trecut aproape două mii de ani de atunci și iată-L aici, nu în denominațiuni, nu în mijlocul unui grup de învățați șlefuiți din acele zile, ci în grupul acela mic de sărmani și umili. Un paradox. În lume sunt mii de oameni care Îl iubesc și cred în El, iar aceasta este pentru a se împlini făgăduința Vechiului și Noului Testament. Aceasta este! Un paradox. A fost un paradox când Dumnezeu a promis că va da Împărăția unei turme mici și nu unei mari biserici organizate. „*Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.*” (Luca 12.32). Este un paradox.

Într-una din aceste zile, va fi un paradox când va veni Isus; cei morți în Hristos vor învia, cel muritor va deveni nemuritor și va avea loc răpirea Bisericii Mireasă.

În acest timp de Crăciun, oamenii fac cumpărături, dansează, beau și sărbătoresc ceva despre care nu știu nimic, așa cum au sărbătorit ziua de naștere a lui Washington sau Lincoln. Ei Îl au încă pe Dumnezeu într-o iesle, deși nu mai este acolo. Isus Hristos S-a ridicat din morți și este viu, trăiește printre noi și dovedește că este același Dumnezeu care a venit de-a lungul epocilor, începând din ziua de Rusalii. Același Dumnezeu care l-a întâlnit pe Pavel pe drumul Damascului. Pavel a fost mesagerul lui Dumnezeu pentru neamuri, și așa cum timpul neamurilor a început prin vizita Stâlpului de Foc, se va încheia la fel.

Împărăția neamurilor, a lumii, a început cu o muștrare dată printr-o limbă necunoscută, în zilele împăratului Belșatar, și se sfârșește la fel. Astfel, în zilele din urmă, Duhul Sfânt va fi turnat peste Biserica dintre neamuri, pentru a muștra națiunile lumii printr-un scris de mână pe perete, fiindcă El Și-a pregătit Biserica, Și-a pregătit poporul, iar ei Îl așteaptă să vină. Aceasta este răpirea. Astfel, atunci când va suna trâmbița, vor învia cei morți în Hristos, iar noi, cei care vom fi în viață vom fi transformați. Noi nu o vom lua înaintea celor adormiți, ci mai întâi vor învia ei, apoi toți împreună, vom merge să-L întâlnim pe Domnul în văzduh. Va fi un paradox când, într-una din aceste dimineți, se vor deschide mormintele și morții din ele vor ieși afară; când cei care sunt în viață, vor fi schimbați la o clipire de ochi, după care se vor înălța împreună în văzduh, ca să-L întâmpine pe El.

Totul este un paradox. Dumnezeu mișcându-Se printre copiii Săi este un paradox. Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Doamne, timp de mai mult de o oră, o oră și zece minute, am stat aici și am vorbit despre evenimentele trecute și viitoare, cum le-a împărțit Duhul Sfânt într-un mod atât de minunat, arătând astfel că Dumnezeu cerurilor trăiește și face aceleași lucrări pe care le-a făcut și în vechime. Aceleași minuni și aceeași putere care a fost peste Biserica de la Rusalii, peste Ana și Agab, prorocii Noului Testament din acea zi, care l-au corectat chiar și pe Pavel. El a avut necazuri pentru că nu l-a ascultat pe Agab. Cu toate că Pavel era un apostol al Domnului, Agab a avut Cuvântul Domnului și l-a avertizat să nu meargă într-un loc, Dar Pavel a fost hotărât să meargă și a dat de necaz. Tată, noi dăm de necaz întotdeauna când nu ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi vedem că același Dumnezeu care a fost cu frații de la început, este și cu noi astăzi. Îl vedem în fiecare manifestare, și este un paradox, Doamne. Lumea privește, dă din cap și spune că nu este nimic, dar credinciosul Îl acceptă și Îl urmează pentru că știe că este Dumnezeu cel viu.

Tată, dacă în dimineața aceasta este printre noi cineva care nu este credincios, Te rugăm să îngădui ca acesta să fie ceasul în care va crede. Oh, Doamne, fă aceasta în inima fiecărei persoane care se află aici și care nu-L cunoaște pe Hristos ca Salvator personal; fă ca acesta să fie ceasul în care vei face un paradox înaintea lor. Numai Tu ai făcut ca un păcătos nenorocit și josnic, care prin natura sa este un păcătos, zămislit în păcat și crescut în neliniște, care a venit în lume prin minciună, să poată fi salvat prin neprihănirea Fiului lui Dumnezeu. Tată, fă ca în inimile celor care stau în dimineața aceasta aici și nu Te cunosc ca Salvator personal și ca

Împăratul care vine, să aibă loc un paradox și să Te primească chiar acum.

De asemenea, Te rugăm să-Ți amintești, Doamne, de cei care sunt bolnavi și neputincioși. Oh, Doamne, vindecă fiecare persoană bolnavă și neputincioasă! Îngăduie-le să vadă că Dumnezeu mai face și astăzi paradoxuri, pentru cei care vin să se întâlnească cu Cuvântul Său.

Noi știm că Cuvântul Său este un paradox. Când El făgăduiește ceva ce pentru lume este imposibil, ceva ce ei nu pot explica fiindcă este peste puterea lor de înțelegere, inima simplă va lua acel Cuvânt și Îl va primi în adâncul ei, iar atunci acel Cuvânt va produce faptele vii ale acelei făgăduințe, împlinind-o. Oh, Îți mulțumim pentru că mai există oameni simpli care cred acest Mesaj! Noi nu căutăm o împărăție în care vor stăpâni puterile atomice, ci căutăm Împărăția în care Hristos va stăpâni pe acest pământ, în puterea și măreția păcii și a gloriei; nu căutăm o împărăție în care trebuie să apăsăm pedalele mașinii și să zburăm în aer cu aeronave, ci căutăm Împărăția în care vom sta în jurul tronului Dumnezeului celui Viu, și Îl vom vedea pe Cel care a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea a fost peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.

Doamne, inimile noastre Îți sunt recunoscătoare pentru că acest paradox a venit la noi, și dorim ca în acea zi să ajungem Acolo și să stăm împreună cu El. Dă-ne aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus.

În timp ce stăm cu capetele plecate, mă întreb dacă în audiența din dimineața aceasta este cineva care dorește să fie amintit în rugăciune și spune: „Doamne Dumnezeule, îmi ridic mâna spre Tine. Fratele Branham va vedea mâna mea ridicată și Te va ruga să îngădui ca în inima mea să aibă loc un mare paradox, astfel încât să-L întâlnesc pe Hristos în botezul Duhului Sfânt și în puterea învierii Sale.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare dintre voi. Aceasta este bine. „Vreau să-L întâlnesc pe Dumnezeu.” Dumnezeu să fie cu voi. „Îl voi întâlni și în viața mea va avea loc un mare paradox. Voi fi umplut cu puterea și cu gloria Lui; mila și îndurarea Sa mă vor însoți în toate zilele, iar într-o zi voi fi inclus în paradoxul care va veni...”

Din profeții din vechime a mai rămas doar praf; și la fel, din martirii care au fost mâncați de lei și prigionii pe tot pământul, dar cu toate acestea, Isus va ridica din

nou trupul lor. Aceasta dovedește că El este învierea. Când a luat puțină tină în mâinile Sale și a pus-o peste ochii acelu orb care nu văzuse niciodată, prin aceasta a arătat că omul este făcut din țărâna pământului, iar omul a primit vederea ca să-L poată vedea pe Creatorul care l-a creat.

Dacă Dumnezeu nu are intenția să învie morții, de ce a mai devenit carne, asemenea nouă, și S-a dus în mormânt ca să învie din nou? De ce S-a înviat pe El însuși, dacă nu există o înviere a morților? Oh, să nu mai fim copii la minte, ci să fim bărbați și femei, oameni născuți din Duhul, și să-L credem pe Dumnezeu din toată inima noastră! Mai este cineva care vrea să ridice mâna înainte de a începe să ne rugăm? Dumnezeu să vă binecuvânteze, fraților. Da.

Tată ceresc, îi aducem la Tine pe cei care au ridicat mâna. Într-un fel sau altul, Duhul Sfânt și-a făcut cale până jos, în inimile lor și le-a zis: „Tu nu ești aici numai ca să mănânci, să bei, să dormi și să muncești, iar apoi să te întorci din nou să mănânci, să bei și să dormi, ci ești aici ca să fii un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu; ești aici ca să-ți ocupi locul în Hristos, iar Eu sunt aici ca să vă chem în dimineața aceasta la Viață.” Tată, prin rugăciune, care este singura armă pe care o cunosc, îi aduc înaintea Ta, și îl mustru pe acest vrăjmaș care-i ține departe de Tine. Prin credință, pun sângele lui Isus Hristos între vrăjmaș și ei, ca să aibă parte de experiența marelui paradox de a primi Duhul Sfânt și de a avea Viața veșnică. Noi vedem că singura cale care există ca să trăim veșnic, este să avem în noi Viața lui Dumnezeu; atunci avem cu adevărat Viața veșnică. Dă-ne aceasta, Tată, și îngăduie ca acest lucru să se întâmple cu fiecare dintre cei care au ridicat mâna. Poate sunt unii care nu au avut curaj să ridice mâna, dar dă-le și lor aceasta, Tată, fiindcă sunt ai Tăi și Ți-i încredințez în Numele lui Isus Hristos.

Tată, acum se va forma rândul de rugăciune, de aceea Te rog să ne dai și în dimineața aceasta un paradox. Îngăduie ca marea putere a lui Dumnezeu să vină jos și să facă ceea ce ai făgăduit Tu. Te rog în Numele lui Isus, să Te înduri și să răspunzi la cererile oamenilor. Amin.

Acum aș vrea să vă așezați cu toții pentru un moment. Cine are număr de rugăciune? Billy a venit în dimineața aceasta, așa cum a promis, și a împărțit numere de rugăciune. A spus că nu au fost prea multe. Aș vrea să ridicați mâinile toți cei care ați primit numere de rugăciune. În ordine. Mă întreb dacă cei care au numere de rugăciune, pot să se ridice și să vină aici? Unde ești, Billy? În ordine. Stai acolo.

Să ne rugăm cu toții; să venim în fața Dumnezeului nostru. Să cântăm cu toții, lin, împreună cu sora Arnold care ne va acompania:

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai.

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai.

Să citim Marcu 11.21-24: *„Petru și-a adus aminte de cele petrecute și a zis lui Isus: „Învățătorule, uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.”*

Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu!

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.

De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”

Odată, când ei nu puteau înțelege Cine era El, Isus le-a zis: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.*

Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, pentru că ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 10.37-38).

În dimineața aceasta am adus mesajul: „Un paradox.” Paradoxul este ceva incredibil, imposibil, dar adevărat. Așa spune dicționarul Webster. „Ceva ce este incredibil, care nu poate fi înțeles, un mister.”

Isus a făcut lucrările Tatălui Său pentru că Tatăl era în El. Așa au fost făcute lucrările, pentru că Tatăl era în Fiul. Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin”). Era în El; El era Dumnezeu arătat în trup. Credeți aceasta? Dumnezeu Tatăl, care era Tatăl lui Isus Hristos, marele Duh Sfânt, locuia în plinătatea puterii Sale în Isus Hristos, care a fost Templul lui Dumnezeu; El și-a făcut un trup de carne și a locuit pe pământ, reprezentând Cuvântul. Isus a fost Cuvântul. Biblia spune aceasta în Ioan 1. Fiți atenți! Cuvântul a fost invizibil până când S-a făcut trup, iar atunci a devenit vizibil. Prin Jertfa Sa de la Calvar și învierea Sa, El și-a pus Biserica în

Împărăția Sa, pentru ca Dumnezeu cel invizibil să poată veni să locuiască în om și astfel să facă Cuvântul vizibil. O, vai! Îmi doresc să am și eu aceasta. Dacă ați putea vedea, prieteni, că Dumnezeu cel invizibil este făcut vizibil. Ascultați! Să ne oprim puțin la aceasta.

Întotdeauna mi-am dorit să vin într-o biserică, am tânjit să văd o biserică în care aș putea să intru pe ușa din spate sau pe cea din față, să privesc audiența și să văd o biserică desăvârșită în care totul este în ordine. Acolo nu ar mai putea sta păcatul, pentru că Duhul Sfânt l-ar scoate imediat în careu. Înțelegeți? Pur și simplu n-ar putea sta acolo. Ar fi ca în cazul lui Anania și Safira. În grupul acela nu ar fi nici un păcat. Nu, domnilor. Duhul Sfânt ar vorbi imediat (Fratele Branham pocnește din degete). Indiferent cât ar fi de mic sau cum ar fi, Duhul l-ar descoperi imediat. Oh, să văd femei și bărbați care stau acolo sub puterea Duhului Sfânt, a Duhului lui Dumnezeu, care se mișcă printre ei! Dacă cineva din adunare ar face ceva rău, ar veni imediat și ar mărturisi înaintea să spună Duhul ceva despre aceasta; ar face-o imediat pentru că ar ști că altfel va fi descoperit de Duhul. Așa este. Aceasta este Biserica Dumnezeului celui viu. Cât de mult a tânjit inima mea, sărmana mea inimă care îmbătrânește, să vadă o asemenea biserică. Poate o voi vedea totuși. Nădăjduiesc aceasta. O biserică în care să nu fie păcat și să se desfășoare lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu.

Aici avem un grup de oameni pentru care trebuie să ne rugăm. Dacă Scriptura aceasta este adevărată... Dumnezeu cerului care a putut crea o veveriță, un berbec, care a putut opri soarele aproape o zi întreagă, care a putut opri focul ca să nu-i ardă pe cei trei care au fost aruncați în cuptor, care a putut închide gura leilor, care a putut învia morții, a mers pe apă, a înmulțit pâinile și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, este Același Dumnezeu în care credem și noi. Acesta este Cuvântul făcut trup în ființele umane. Înțelegeți cu toții aceasta? Dumnezeu care a făcut toate acele lucruri a făgăduit că în zilele din urmă le va face din nou; dar nu le poate face până când nu are pe cineva prin care să poată lucra. Înțelegeți ce vreau să spun? Acum să credem din toată inima că va face așa.

Aici stă un grup de oameni. Pe majoritatea dintre ei nu îi cunosc. Cred că nu o cunosc nici pe prima femeie de aici din față. Îl cunosc pe fratele Way și pe sora următoare, care este soția fratelui Robertson sau Borders. Pe domnul din spatele ei nu îl cunosc, dar ar trebui s-o cunosc pe doamna următoare. Dacă nu mă înșel, bărbatul care stă acolo este fiul fratelui Daulton. Din rândul următor cred că cunosc pe toată lumea. Pe oamenii aceștia nu-i cunosc, nu știu cine sunt, dar au

nevoie de vindecare. Pentru unii dintre ei, ceea ce se petrece este peste puterea lor de înțelegere, nu pot să le cuprindă.

Aș vrea ca toți cei care sunt în rândul de rugăciune să se uite puțin aici. Eu sunt aici ca să vă ajut, dar singurul mod în care vă pot ajuta, în care aș putea să vă dau înapoi ceea ce v-a luat Satan, este să aveți încredere în mine. Dacă aveți încredere în mine din toată inima, veți primi ceea ce cereți. Voi știți că o parte din slujba mea o constituie vedeniile. Vedeniile se înmulțesc, iar eu pot să le spun oamenilor de ce au venit aici. Câți dintre voi ați văzut aceasta? Oh, toți! Acum ajungem la ceva mai mareț, pentru că dacă ne apropiem de Cuvântul vorbit, Satan trebuie să se retragă; va fi legat ca un nod. Oh, dacă v-aș putea face să credeți aceasta! Să nu vă îndoiiți!

Voi veți ști că vă spun adevărul, pentru că Duhul Sfânt este aici.

Eu nu o cunosc pe fata aceea, dar știu ce este în neregulă cu ea. Satan se luptă cu mine cât poate de tare, dar trebuie să se retragă. Crede aceasta și nu te îndoii, soră. Fii liniștită, pentru că totul va fi bine.

Aici este un om de culoare care stă și se uită la mine. Nu te cunosc, dar Dumnezeu te cunoaște. Dacă ți-aș spune care este problema ta, ai crede că sunt profetul lui Dumnezeu? Nu ești aici pentru tine. Copilul din spital se va face bine dacă crezi. Crezi aceasta din toată inima? Atunci du-te la locul tău. Prin puterea lui Dumnezeu, poruncesc ca diavolul să-l elibereze!

Micuțul Daulton se uită la mine; ești aici pentru copilul acela. Copilașul are probleme cu ombilicul, este adevărat? Du-te la locul tău, crede și va fi bine.

Mă uit la o altă femeie care stă acolo: este sora Stricker. Doamnă Stricker, n-am mai vorbit cu tine de câteva luni și nu știu de ce ești aici. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună care este problema ta? Vă va ajuta pe toți să credeți? Ești aici pentru un copil care are o problemă la picior, dar te rogi și pentru un prieten din Africa. Așa este. Aceasta este „Așa vorbește Domnul!” Ridică mâna dacă este adevărat, soră Stricker. Vedeți? Domnul este aici. Slujba aceea va fi întotdeauna, dar aici vine alta. Credeți și nu vă îndoiiți. Nimeni să nu se îndoiască. Atunci când îmi pun mâinile peste voi și cer ceva, lucrul acela se va întâmpla întocmai, pentru că noi luăm Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu-L credeți, nu se va împlini, dar dacă Îl credeți, se va împlini negreșit.

Vreau să vă plecați cu toții capetele. Doamne, aseară mi-ai dat vedenia cu diavolul care poate fi legat și ai spus: „Dacă ești sincer, îl poți lega!” Doamne, vin înaintea Ta cu sinceritate și cer milă și îndurare pentru fetița aceasta. Satan, te leg! Părăsește acest copil în Numele lui Isus Hristos! Minte și judecata ei vor reveni la normal. Așadar Cuvântul a fost vorbit, iar acest lucru va fi făcut în Numele lui Isus Hristos.

Doamne Dumnezeule, Te rog pentru fratele meu Way. Fie ca puterea lui Isus Hristos să lege puterea diavolului care-l leagă pe fratele meu și să-l elibereze în Numele lui Isus Hristos.

Doamne, dacă nu faci ceva pentru ea, femeia aceasta sărmană va fi în câteva săptămâni ca persoana de aici. Ea este soția fratelui meu, a fratelui Roy. Doamne, dă-mi putere, iar Tu care mi-ai dat vedeniile, Tu nu dai niciodată greș și ele nu cad niciodată fără să se împlinescă. Pe tine, duh al diavolului, care ai legat-o pe sora mea, te leg! Părăsește-o în Numele lui Isus Hristos! Așadar, s-a spus să fie făcut. Așa este. Eliberează-o pe sora mea de problema pe care o are, în Numele lui Isus Hristos care a dat făgăduința: „*Dacă veți spune acestui munte...*” Îngăduie să fie întocmai așa.

Pentru că simt ungera Duhului Sfânt în cameră, îmi pun mâinile peste femeia aceasta, ca să fie vindecată în Numele lui Isus Hristos. Îngăduie să se împlinescă întocmai pentru că Cuvântul a fost pronunțat. Amin. Pe fetița aceasta, JoAnn, pe care am pus-o în mintea mea ca un exemplu de fetiță creștină, o eliberez în dimineața aceasta de acest lucru rău. Fie ca cererea ei să fie onorată în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Doamne Dumnezeule, îmi pun mâinile peste sora Thomas, și cer ca răul care a legat-o, să fie legat. Este liberă în Numele lui Isus Hristos.

Îmi pun mâinile peste sora mea și cer ca puterea vrăjmașului să fie legată în Numele lui Isus Hristos, iar sora mea să fie liberă din această zi încolo.

Îmi pun mâinile peste fratele meu, conform Cuvântului lui Dumnezeu și cer ca diavolul care îl rănește și îl împovărează să se îndepărteze de el, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Mă rog pentru cererea surorii mele și Te rog să-i răspunzi, în timp ce-mi pun mâinile peste ea. Cer împlinirea cererii ei, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Tată, îmi pun mâinile peste sora mea. Onorează-i cererea, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Prin credință simplă, îmi pun mâinile peste fratele meu, în Numele lui Isus Hristos, și Te rog să onorezi cererea lui.

Te rog pentru sora Way, care a avut milă de cei care aveau nevoie de îngăduință și fie ca îndurarea pe care o cere în dimineața aceasta, să-i fie dată în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Privește cu milă spre mama aceasta care are inima zdrobită și Te rog să-i onorezi cererea în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Tată, îmi pun mâinile peste sora mea, conform însărcinării pe care mi-a dat-o Duhul Sfânt prin vedenia de aseară. Fie ca cererea ei să fie onorată în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Tată, onorează cererea surorii mele, în timp ce vine aici ca să fie puse mâinile peste ea. Cer aceasta în Numele lui Isus Hristos.

Tată, îngăduie ca puterea Duhului Sfânt să răspundă la cererea surorii mele, în timp ce-i iau mâna. Amin.

Tată ceresc împlinește cererea surorii mele, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai,

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai.

Înainte de a încheia vreau să vă mai spun ceva. Dumnezeu a făcut un paradox. El a făcut chiar în prezența noastră, un paradox. Când m-am dus spre rândul de rugăciune, am simțit că am fost ridicat de Ceva, așa cum a spus că va face. Un paradox! Înțelegeți? Când Duhul a venit peste mine, am putut să privesc la oamenii din rândul de rugăciune și am văzut lucrurile pe care le așteptau. Înțelegeți? Există cel puțin trei oameni care ar putea confirma că Dumnezeu nu retrage niciodată un dar adevărat, ci doar adaugă la el, continuă să zidească mai sus și mai sus.

Eu cred din toată inima că sunteți vindecați. Amin. Isus v-a invitat să veniți la salvare, iar dacă veniți, o veți avea pentru că așa a făgăduit El. Să credem cu toată inima. Nu vă luptați, ci doar țineți minte că va fi întocmai cum s-a spus. Trebuie să fie așa pentru că Isus a spus: „Pronunțați Cuvântul și nu vă îndoiiți!” Înțelegeți? Din câte știu eu, și o spun cu toată sinceritatea, aceste vedenii nu au dat greș niciodată. În vedenia pe care am avut-o aseară, El mi-a arătat acel șarpe legat și mi-a spus: „Trebuie să fii mai sincer.”

Pentru aceasta mă lupt: să fiu mai sincer. Pentru fiecare soră care a venit în dimineața aceasta aici, am încercat să mă gândesc: „Dacă ar fi mama mea, sora mea care stă acolo; dacă ar fi soția mea sau unul din copiii mei?” Încerc să mă pun în locul lor ca să fiu cât mai sincer.

Tocmai mi-am amintit că zilele trecute când am fost în California ca să particip la micul dejun al oamenilor de afaceri, mi-a fost dată o prorocie. Cred că o am aici, pentru că m-am uitat mai înainte la ea. Mi-a fost dată după o predică grea. Unii dintre frații care au fost prezenți acolo, sunt în dimineața aceasta aici: fratele Roy Borders este unul dintre ei. Unde este fratele Roy? Da, este aici. El a fost prezent acolo când a fost dată. Acolo au fost prezenți și alții, când băiatul acela baptist... Este vorba de verișorul lui Jane Russell, actorul de filme. Când am terminat de vorbit, băiatul acela a venit la mine, m-a îmbrățișat și a spus... Eu vorbisem despre o emisiune care urma să fie difuzată la ora nouă în seara următoare. Era prezent și unul dintre cei mai renumiți bărbați pe care-i au denominațiunile, dar nu i-a plăcut Mesajul pe care l-am adus, fiindcă am povestit despre un copac pe care l-am văzut când am fost la Phoenix, și care rodea mai multe soiuri de citrice. Pomul era portocal, dar pe el creșteau și grepfruturi, lămâi, mandarine și alte câteva soiuri de citrice, iar eu am spus:

„Copacul înflorește în fiecare an și rodește fructe noi, dar numai crengile originale produc fructe originale, adică portocale. Celelalte, vor produce soiul tulpinii altoite, chiar dacă toate trăiesc din viața aceluși pom.” Și am continuat: „Acestea sunt organizațiile care au fost altoite în Viță. Isus a spus: „Eu sunt vița, iar când vița dă naștere unor mlădițe originale, acelea vor aduce la suprafață roadele viței. Vedeți, mlădițele vor purta aceleași roade ca și vița.”

Acest mare predicator de la cea mai mare organizație pentecostală, stătea acolo nemulțumit și a spus că de fapt n-am vrut să spun aceasta. Dar eu m-am întors spre el și am zis: „Am spus exact ce s-a înțeles și nu vreau să retractez nimic.” A

doua zi, am vorbit despre acele altare, deși nu știam nimic despre ele din istorie, dar pot să spun că niciodată nu a trebuit să retrag ceva ce am spus prin inspirație, ci totul a fost perfect. Voi puteți să numiți cum vreți Mesajele despre sămânța șarpelui, sau despre curva cea mare, împotriva cărora sunt atât de multe lovituri. De ce nu veniți la mine cu Scripturile și să verificați cu Cuvântul dacă aceste mesaje sunt adevărate sau nu?

Tânărul de care am spus mai sus, a venit la mine, m-a îmbrățișat și mi-a zis: „Frate Branham, nu vreau să fiu înțeles greșit, dar ceea ce ai vorbit ar putea fi capitolul 23 din Apocalipsa. Știu că nu ar fi corect să adăugăm ceva la Cuvânt, dar acesta este Adevărul.” De îndată ce a spus aceste cuvinte, a început să vorbească în limbi, dar el n-a știut ce înseamnă vorbirea aceea. Atunci s-a ridicat o franțuzoaică din Louisiana și a spus: „Această limbă nu are nevoie de nici o interpretare prin Duhul, deoarece este în limba franceză. S-a ridicat și un bărbat și a întărit cele spuse de femeie zicând: „Așa este.” În sală, în spate de tot, stătea un interpret de la ONU. El s-a ridicat în picioare și a spus: „Este corect. Așa este.” Toți cei trei au tradus fiecare separat, ceea ce se spusese, iar când au adunat traducerile, au constatat că erau la fel.

Acest francez, a scris totul pentru că a făcut un rezumat al întâlnirii. Iată ce a scris el:

„Eu, Victor Le Doux, sunt francez, creștin născut din nou, umplut cu Duhul Sfânt; locuiesc pe strada North Kings, nr. 809, Los Angeles și merg la Templul Betel, iar Arnie Vick este păstorul meu.” Și a continuat:

„Aceasta este traducerea adevărată a unei prorocii despre fratele Branham, adusă de Danny Henry în limba franceză, în data de 11 februarie 1961, la micul dejun al oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. Toți trei au tradus la fel și au confirmat că aceasta este traducerea adevărată.”

„Pentru că ai ales calea cea strâmtă...”

Vedeți? Trebuie să pășiți încă o dată singuri. Înțelegeți? Eu înțeleg aceasta. Și Moise a trebuit să facă alegerea sa. Nu ar fi trebuit s-o facă, dar a făcut-o. Deci:

„Pentru că ai ales calea cea strâmtă, calea cea grea ai mers prin propria ta alegere...” Cu alte cuvinte, nu am fost nevoit să fac aceasta. Puteam să merg de partea lor, să mă alătur lor și să merg mai departe cu ei, dacă aș fi vrut

aceasta, dar eu am ales să stau cu Cuvântul.

„Ai luat decizia corectă, iar aceasta este Calea Mea...” Dacă observați, este scrisă în franceză, vorbită în franceză, iar verbul este înaintea adverbului. Vedeți?

„Pentru această decizie importantă, te așteaptă marea răsplată a cerului...” Aceasta m-am întrebat mereu: dacă voi muri, voi fi acolo? Apoi m-am gândit: „Cerurile nu sunt împărțite în mai multe părți ca să ne fie date, ci sunt Împărăția lui Dumnezeu care este în noi și ne așteaptă.” Înțelegeți?

„Ce decizie importantă ai luat! Aceasta este ceea ce va da și va duce la marea biruință a Dragostei divine.” Vedeți? Noi am spune: „...marea biruință în divina dragoste,” dar în traducerea franceză este: „dragostea divină.”

Acum înțelegeți ce înseamnă venirea jos la Iordan? Acum suntem acolo, așa că haideți să nu ne mai jucăm și să trecem dincolo. Să trecem dincolo pentru că totul ne aparține, este al nostru. Vedeniile nu au dat greș niciodată; ele nu pot greși pentru că vin de la Dumnezeu. Eu cred aceasta cu tot ce este în mine. Noi nu suntem ca și caii de închiriat care vor fugi înapoi în sălbăticie, ci trecem Iordanul, separarea. Dumnezeu ne-a rupt pecețile care sunt pe partea din spate a Cărții, așa că haideți să intrăm acum în acest loc minunat, pentru că marele Iosua a împărțit la popor marea moștenire pe care ne-a lăsat-o Dumnezeu.

Dacă vă amintiți, când mamele evreice erau în travaliu și i-au născut pe patriarhi, când le-au pronunțat numele, în timpul nașterii, le-a fost arătat și locul pe care îl vor ocupa în împărăție. Inspirația lor este un paradox. Vedeți, nu o puteți prinde. Dar este inspirația, iar Dumnezeu pune totul la loc exact în ceasul în care nu te aștepți.

Dacă va fi cu voia Domnului și nu va fi multă zăpadă, duminica viitoare aș vrea să vorbesc despre subiectul: „Creștinism contra păgânism.” Dacă puteți, aduceți-vă ceva ca să puteți lua notițe.

Aș fi vrut să mai rămân și în seara aceasta și mulți frați de aici ar mai rămâne, dar s-a anunțat că va ninge din nou. Dacă va fi cu voia Domnului, vom fi din nou aici duminica viitoare. Aș fi vrut să vorbesc despre acest subiect în seara aceasta, dar îl voi amâna până duminica viitoare. Până atunci doresc ca Dumnezeu să fie cu voi.

Eu cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu născut din fecioară; Dumnezeu

conceput într-un pântec, un Templu în care avea să locuiască El. Eu cred că Hristos este Dumnezeu în trup de carne; Dumnezeu venit printre noi în trup de carne. Când Dumnezeu Tatăl a venit în Isus Hristos, în acel trup a locuit plinătatea dumnezeirii; Cel care ne vorbea din acel trup era Dumnezeu Tatăl. De altfel, Isus a spus: *„Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”* (Ioan 14.10). Așadar El a venit în trup de carne ca să poată muri pentru noi; Dumnezeu a plătit prețul, a luat pedeapsa asupra Sa, pentru ca rasa umană să fie salvată și scoasă din păcat; ca să readucă lucrurile pe care propria Sa creație le-a pierdut prin cădere. El a restituit totul plătind prețul cu propria Sa Viață.

Apoi, Evanghelia a putut merge mai departe pentru salvarea oamenilor și El a spus: *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi. Veți face chiar mai multe decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl. Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul veacului.”* Noi suntem la sfârșitul timpului, iar Hristos S-a întors în Biserică sub forma Duhului Sfânt, ca să Se manifeste în plinătatea puterii Sale. Este simplu.

Dacă printre noi sunt oameni care au avut șansa de a primi o educație bună și au mers la o biserică mare, să nu uite că „noroadele, cei săraci și umili Îl ascultau cu bucurie” pe Isus. Vedeți? Oamenii obișnuiți. Sunt multe feluri de oameni: la unii nu le pasă de nimic, trăiesc cum le place și fac ce vor. Nu aceștia sunt cei care L-au ascultat cu plăcere. Alții sunt învățați, culți, dar nici aceștia nu L-au ascultat cu plăcere. Însă cei simpli, cei săraci, doresc să trăiască curat și decent, pentru Dumnezeu; aceștia sunt cei care Îl ascultă și Îl urmează. Domnul să ne ajute ca voi și eu să fim acei oameni care Îl ascultă în acest timp, deoarece cred cu adevărat că cele mai mărețe lucruri care s-au spus vreodată sunt cele care se spun acum. Amin. Dumnezeu să vă binecuvânteze. În continuare voi preda ștafeta fratelui Neville. Amin.

- Amin -